Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 91. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 22-го КВІТНЯ 1977. ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 22, 1977 No. 91. VOL. LXXXIV.

КАРТЕР ПРЕДСТАВИВ ЕНЕРҐЕТИЧНИЙ ПЛЯН, ЗАКЛИКАЄ КРАЇНУ ДОПОМОГТИ В РОЗВ'ЯЗЦІ ПРОБЛЕМИ

Вашінгтон. — В понеділок, 18-го квітня, президент Джіммі Картер представив американському народові головні принципи і цілі його пляну поборювання енерґетичної проблеми, перестерігаючи, що Америці загрожує „крайова катастрофа", якщо вже тепер не будуть пороблені заходи в справі розв'язки тієї проблеми. В середу, 20-го квітня, Президет уже на спільній сесії обох Палат Конгресу оприлюднив способи поборювання енерґетичної проблеми. Зазначуючи, що боротьба буде важкою і часто невдячною, він представив скомплікований і контроверсійний плян, який напевно викличе опозицію з боку різних кіл американського суспільства, але на думку Президента, доведе до кращого життя для майбутніх поколінь.

Президент Картер поінформував зібраних законодавців і американський нарід, бо його промова була передавана на телебаченні і по радіо, що енерґетичний плян Білого Дому передбачує „чотири стратеґії": заощадження різних родів пального; збільшення продукції; вживання більш поширених родів пального, наприклад, вугілля, замість тих, запаси яких обмежені; розбудова нових джерел енергії, наприклад соняшної енергії тощо.

У своїй промові президент Картер зазначив, що треба сподіватися підвишок цін на різні роди пального, як теж підвишок у податках, але підкреслив, що енерґетичний плян справедливий для всіх прошарків суспільства і що ті громадяни і фірми, які спричиняться до заощадження пального і користуватимуться тими енерґетичними продуктами, запаси яких є задовільні, одержуватимуть від уряду податкові полегші і звороти. Він рівнож закликав до створення незалежної інформаційної служби, яка збирала б дані про запаси пального та про діяльність компаній, які виробляють енерґетичні продукти, щоб ті продуценти не старалися використовувати енерґетичної проблеми для самозбагачення шляхом надмірних підвишок цін чи створення штучних „браків" даних родів пального.

Деякі із заходів, запропоновані Президентом і які охоплені чотирма згаданими загальними „стратеґіями", є:

Податок на бензину. — Якщо країна протягом одного року не заощадить визначену урядом кількість бензини, то буде наложений 5-центовий податок на кожний ґальон бензини, але максимальне збільшення в податках може виносити тільки 50 центів протягом наступних 10 років. Проте, податок не мусить ввійти в силу, якщо протягом даного року буде значне заощадження бензини. Президент плянує до 1987-го року зменшити вживання бензини на 10 відсотків.

Податок на нафту. — Щоб заохотити американські фірми збільшити свою продукцію нафтової ропи, буде встановлений податок на цю ропу, щоб ціни дійшли до того самого рівня, який встановлений країнами-експортерами нафти, зорганізованими в ОПЕК.

Звороти. — Уряд плянує зернути громадянам велику частину грошей, які напливуть до державної каси з вищих податків. Майже всі американці одержать податкові звороти із податків, які наложені на нафтову ропу, а гроші із податків на бензину будуть

(Закінчення на стор. 3-ій)

Президент Картер під час виступу в Конгресі. За ним сидять віцепрезидент Мондейл та спікер Палати О'Нілл

ЗСА І БРИТАНІЯ ЗАПРОПОНУЮТЬ НОВИЙ ПЛЯН ДЛЯ АФРИКИ

Вашінгтон. — Уряди З'єднаних Стейтів Америки і Великої Британії вийшли з новою ініціятивою розв'язки проблеми в Родезії і Південній Африці. Обидва уряди пропонуватимуть плян негайного передання влади в руки чорної більшости і фінансову допомогу для білого населення, яку білі поселенці можуть використовувати для переселення, або переїзду в більші міста. Новий плян відрізняється від ранішого пляну тодішнього державного секретаря Генрі Кіссінджера тим, що Кіссінджер пропонував передачу влади поступово під контролею спеціяльної ради, в якій білі мали б запевнену більшість і держали б у своїх руках такі ключеві позиції, як контролю над поліцією і армією. Помимо того, що американські і британські дипломати все ще працюють над подробицями їхнього пляну, в дипломатичних колах вже заговорили про конференцію, присвячену розв'язці проблем Родезії і Південної Африки, яка мала б відбутися в одній з африканських держав, або в Лондоні. Міністер закордонних справ Великої Британії Дейвід Овен, який був ініціятором нового пляну і який щойно повернувся з 8-денної подорожі до африканських країн, мав би бути головою тієї конференції. Це мало б бути також концесією для чорної більшости в Родезії, які домагалися поновлення переговорів в Женеві під головуванням колишнього міністра закордонних справ Британії Антоні Кросленда, який в міжчасі помер. Уряд ЗСА тісно співпрацюватиме з Овеном і призначить йому до помочі члена кабінету. Першим кроком Британії буде відкриття в столиці Родезії спеціяльного інформаційного бюра, яке займатиметься консультативними переговорами між заінтересованими сторонами. З дипломатичних джерел стверджують, що прем'єр-міністер родезійського уряду Іан Сміт, задоволений з участи американських представників у переговорах, бо він уважає, що британські соціялісти неґативно ставляться до уряду білої меншости в Родезії. Сміт також надіється, що американці заохочуватимуть білих поселенців залишатися в Африці навіть у випадку зміни уряду. Досі в Родезії живуть 6 мільйонів чорного і 280,000 білого населення.

Населення Південної Америки постійно збільшується

Буенос Айрес. (М. Д.) — Не зважаючи на часті і в більшості безкровні перевороти та на скрутні економічні відносини, населення держав Південної Америки постійно зростає, рівночасно обнижується серед населення анальфабетизм та зменшується відсоток смертности.

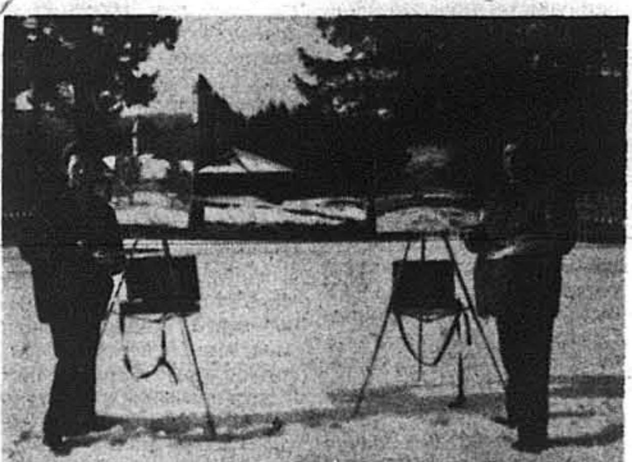
Найновіші звідомлення виясняють, що з кінцем минулого року населення Бразилії нараховувало понад 107 мільйонів душ, а населення Арґентини — понад 26 мільйонів душ, з чого однак більшість живе в столиці і провінції Буенос Айрес, де загально живе понад 14 мільйонів мешканців.

Збільшилося також населення Болівії, Параґваю та Перу, як рівнож поправилися в них економічні відносини та пожвавлено торгівлю поодиноких, сусідуючих зі собою держав.

Ізраїль відзначає самостійність, згадує своїх вояків

Єрусалим. — В середу, 20-го квітня ц.р. о год. 11-й рано в Ізраїлі розпочались офіційні святкування відзначення 29-ї річниці проголошення самостійности й незалежности. Кореспонденти звітують, що святкування поділялись на дві частини: на День Пам'яті, у якому 3,5 мільйоновий ізраїльський нарід згадував своїх вояків, які впали в боротьбі за свою самостійність, і на урочисті веселі святкування, аранжовані урядом і приватними інституціями. На протязі двох хвилин в Ізраїлі панувала мовчанка, припинилась праця, зупинились поїзди й інші засоби транспортації, стояли на струнко вояки, поліцисти, шкільна молодь, схилили голови у задумі і молитві понад три мільйони ізраїльтян, вшановуючи 12,400 вояків, які загинули у визвольній і у пізніших війнах, обороняючи свою волю і незалежність своєї держави. Тисячі громадян прикрашували того дня вояцькі гроби на цвинтарях, а рабіни відправляли спеціяльні Богослужби за поляглих і живих. При заході сонця того ж дня закінчився День Пам'яті і розпочались офіційні святкування для відзначення самостійности й незалежности. Нація святкувала третю декаду своєї волі. У цілому краю палили вогні, вистрілювали ракети, влаштовували музичні фестивалі, бенкети, коцерти тощо. День незалежности продовжуватиметься до кінця тижня.

Союзівка приваблює мистців

Маестро Михайло Мороз і п-ні Ірина Зєлик відтворюють дерев'яну церкву біля Союзівки на своїх полотнах

Союзівка. — Оригінальна дерев'яна церква української католицької парафії Трійці в Керґонксоні, Н.Д., що її проєктував архітект Радослав Жук, окрашує не тільки околиці Союзівки, але й полотна українських мистців, які приїжджають на цю оселю УНСоюзу в різних порах року, шукаючи сюжетів для своїх мистецьких праць. Минулого березня тоді ще засніжену Союзівку відвідав маестро Михайло Мороз, відомий український мистець-маляр, і збагатив свою колекцію рядом питомих йому кольоритних пейзажів та кількома видами нової церкви. Маестро Мороз рівнож збагатив Союзівку деякими оригінальними працями.

Церква і околиці Союзівки були рівнож темою праць і п-ні Ірини Зєлик, учениці і асистентки маестра Мороза, яка також провела кілька тижнів на оселі УНСоюзу.

Представники УВУ відвідають Канаду і ЗСА

Вінніпеґ (КУК). — Мґр Володимир Дідович і о. протопресвітер Палладій Дубицький, представники Українського Вільного Університету в Мюнхені, Німеччина, відвідають Канаду й ЗСА з ціллю поінформувати про наукову працю і можливість осягнення наукових дипломів на УВУ та потребу фінансової допомоги для цього єдиного незалежного українського університету, визнаного в світі.

В Канаді мґр Дідович і о. прот. Дубицький відвідають такі українські центри: Вінніпеґ — 28 квітня до 2 травня, Саскатун — 3 до 8 травня, Едмонтон — 9 до 12 травня, Монтреал — 13 до 15 травня і Торонто — 16 до 24 травня, 1977. Управи Відділів КУК в тих осередках проситься допомогти у підготові успішних зустрічей для представників УВУ з їхніми громадами.

Арешт О. Волощука і переслідування національних груп були темою пресової конференції ген. Петра Григоренка

Ню Йорк. — Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів повідомляє, що на Захід продісталися інформації, що 5-го квітня відбулася в Москві пресова конференція ген. Петра Григоренка, члена Української Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Домовлень.

На конференції ген. Григоренко інформував про арешт українця Олександра Волощука, 33-літнього баптиста з міста Ґоркого, який хотів жити в Україні, але власті не дають йому там працювати та знайти помешкання. Волощука заарештовано 21-го березня ц. р. та запроторено в психіятричний шпиталь-в'язницю після його протестної демонстрації перед Верховною Радою.

У заяві до західніх кореспондентів під час пресової конференції ген. Григоренко зазначив, що Брежнєв „пробує построїти кампанію проти інакомислячих в СССР" та що „проблема націоналістів під сучасну пору загострилася більше ніж в 30-их роках. Сталін хотів розв'язати цю проблему винищенням національної інтеліґенції. Тепер постає частинна можливість, що брежнєвський шлях доведе до подібного пролиття крови".

Єдина розумна розв'язка для уряду, зазначив ген. Григоренко, це „влаштування діялогу з опозицією та інакомислячими і стримання бюрократів та численних катів, які переслідують інакомислячих". Під час пресової конференції ген. Григоренко також повідомив про створення Вірменської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Домовлень під проводом економіста Едварда Арутуняна, інженера Роберта Назаріяна та студента Самуїла Оссіяна у Єревані.

Леоніда Плюща назначено як представника української Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Домовлень

Ню Йорк. — Комітет Оборони Радянських Політичних В'язнів інформує:

Українська, московська та литовська Група Сприяння Виконанню Гельсінкських Домовлень назначили кол. українського політв'язня Леоніда Плюща та четверо інших видатних діячів руху за людські права в СССР репрезентувати ці групи на Заході та виступати в їх імені на Конференції Перевірки Додержування Гельсінкських Домовлень у Београді в червні цього року.

Разом з Плющем назначено російську демократичну діячку Людмилу Алєксєєву, кол. політв'язня Владіміра Буковського, правознавця Валерія Чалідзе та письменника Андрея Амальрика бути речниками Гельсінкських Груп на Заході.

Двом литовцям загрожує депортація до СССР

Бостон, Масс. — Двом литовцям, 46-літньому Пранасу Бразінскасу і його 19-літньому синові Анґірдасу, загрожує депортація до СССР, якщо суд в Ню Йорку прийме рішення в їхню некористь. Бразінскаси, як відомо, стероризували були в 1970 р. залогу совєтського літака „Антонов-24", який летів з Батуми в Сухуму, вбили стюардесу і тяжко поранили бортового інженера та одного летуна і приземлились в Туреччині. Уряд СССР домагався видачі Бразінскасів, але Туреччина відмовилась видати втікачів, які подали, що втекли з політичних мотивів, а стюардесу вбили у перестрільці між ними і охороною літака. Турецький суд засудив, однак сина й батька за вбивство і захоплення чужого літака і вони перебували до 1976 р. в ув'язненні. В 1976 р. їх було звільнено і вони нелеґальним шляхом дістались до З'єднаних Стейтів Америки. Про перебування Бразінскасів у ЗСА довідались у Москві і совєтський уряд поновив свою вимогу, тим разом урядові ЗСА, про видачу „злочинців". Бразинскаси живуть тепер в Ворчестері, Масс., і тому їхню справу розглядав суд в Бостоні, прийнявши рішення про видачу литовських втікачів. Тепер справу розглядатиме ще суд в Ню Йорку. Комішенер Служби Еміґрації і Натуралізації Східнього побережжя ЗСА Оззі Крамер заявив, що аплікація про надання американського громадянства може бути поновно розглянена, якщо Бразінскасам грозитиме дійсна видача.

УМІ підготовляється до відзначення 25-ліття

Джерзі Сити (В. Т-ець). — „Протягом останніх 25 років наші учні досягнули дуже багато, бо в американських музичних школах і перед американською публікою спопуляризували українську музику і наших композиторів, не говорячи вже про насолоду, яку давали нашій українській публіці на різних самостійних концертах чи наших імпрезах" — заявили члени Головної Управи Українського Музичного Інституту Америки, які минулого тижня відвідали редакцію „Свободи", щоб поінформувати про пляни відзначення 25-річчя існування УМІ, які розпочнуться восені цього року.

Делеґація УМІ, в складі президента Головної Управи, проф. Таїси Богданської, і членів Управи, професорів Дарії Каранович, Калини Чічки-Андрієнко, Галі Клим і Рафаїла Венке, в розмові з редакторами обмінялися думками про пройдений чвертьсторічний шлях діяльности Українського Музичного Інституту, як теж накреслили перспективи на майбутнє цієї нашої заслуженої установи, яка не тільки займається передаванням музичної освіти нашій молоді і плеканням української клясичної музики, але теж влаштовує різні музичні імпрези і займається видавництвом

(Закінчення на стор. 4-ій)

ПОМЕР ЮРІЙ МАТУШЕВСЬКИЙ

Ню Йорк. — В останній хвилині наспіла вістка, що в ночі на 21-го квітня тут помер ненадійно на удар серця св. п. артист-маляр інж. Юрій Матушевський. Панахида буде в п'ятницю, 22-го квітня в год. 6:30 вечора в похоронному заведенні Петра Яреми. Похорони в суботу, 23-го квітня в год. 9-ій рано з церкви св. Володимира до Бавнд Бруку.

ПОСАДНИК РІЗЗО БУВ ГОЛОВНИМ ПРОМОВЦЕМ ПІД ЧАС ВІДЗНАЧУВАННЯ УРОДИН В. МОРОЗА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Мейор Френк Різзо промовляє до зібраних учасників церемонії відмічення 41-их уродин Валентина Мороза у Філядельфії біля Індепенденс Голл.

Філядельфія. (Я.Т.) У відзначенні 41-ої річниці уродин Валентина Мороза у цьому „Місті братньої любови" 15-го квітня ц.р., взяли участь не тільки українці але й найвищі представники міста, з його популярним посадником Френком Різзо на чолі. Усі п'ять промовців на цій імпрезі, яка відбулася на площі перед найбільш історичною будівлею Америки — Індепенденс Гол, були, крім українців: посадник Різзо, радний Управи міста Люїс Йогансен, судді Джеймс Ковано і Самуель Смит та представниця жидівських організацій Естера Полен. Майстром церемонії тієї імпрези була сестра Ґльорія Колеман, представниця комісії для людських взаємин при Філядельфійській Архиєпархії. Ця вдала і зворушлива імпреза, що відбулася у ідеально-соняшний день, почалася співом американського гимну, що його відспівали Орися Гевка та Маруся Штинь.

Усі промовці наголошували те, що Мороз став символом боротьби за людські права і людську гідність та що він є теж симолом змагань українського народу за його людські і національні права. Посадник Різзо сказав, що Валентин Мороз тому такий близький Філядельфії, колисці американської незалежности і свободи, бо його ідеали є ті самі, які наснажували борців за незалежність Америки. При кінці імпрези посадник Різзо відчитав довші привітальні листи від випробованих приятелів Філядельфійського Комітету Оборони Мороза і активних оборонців Мороза, сенаторів Джексона і Швейкера та від недавно вибраного сенатора Пенсильванії Гейнца.

Слід відзначити участь у цій імпрезі дітей у гарних національних строях з української Катедральної школи та із сиротинця Сестер Василіянок. Імпрезу цю вшанував своєю присутністю Владика Василь Лостен. При кінці імпрези випущено у повітря понад чотириста кольорових бальонів із прив'язаними до них листівками з інформаціями про нереслідування Мороза та з побажаннями йому у день уродин.

Ця імпреза у честь

(Закінчення на стор. 3-ій)

Студенти Ратґерсу зворушливо відзначили уродини Мороза

Ню Бронсвік, Н. Дж. — Біля сотні осіб, в тому українські студенти Ратґерського університету, відбули 24-годинну голодівку з четверга на п'ятницю, 14-го і 15-го квітня, відмічуючи в цей спосіб 41-ші уродини Валентина Мороза, які припадали на п'ятницю.

„Мороз є символом українських політв'язнів, — заявила Роксоляна Стойко, голова місцевого Українського Студентського Клюбу ім. Сковороди, кореспонденці Анні Кірнан нюаркського щоденника „Стар-Леджер" — його уважають світилищем українського руху спротиву".

Учасники відмічення уродин Мороза, серед них о. Франко Істочин з Українського Православного Осередку ім. св. Андрея в Савт Баунд Бруку і український священик о. Давид Чабін, запалили свічки в четвер увечері і черґувались у відчитанні листи українських політв'язнів в СССР, а на закінчення цієї короткої церемонії відспівали „Ще не вмерла Україна".

Студенти Марія Бутрей і Петро Радомський в одягах на взір совєтських політв'язнів замкнулись в дротяних клітках біля одної з будівель університету і відбули в них 24-годинну голодівку до год. 5-ої по полудні в п'ятницю.

З вибором президента Картера — заявив П. Радомський — Америка починає дивитися більш реалістично на Совєтський Союз. Ми сподіваємося, що наша студентська організація, яка підкреслює інтелектуальний і культурний аспекти боротьби українського народу, причиниться до успіху цієї боротьби".

Група студентів і о. Давид Чабін запалюють свічки під час церемонії відмічення уродин Валентина Мороза. [Фото: „Стар Леджер"].

Р. Стойко, яка роздавала свічки прохожим, пояснювала, що запалені свічки в цей день уродин Мороза є символом єдности і солідарности. „Ми кличемо до наших братів і сестер за в'язничними гратами — ви не самі... ваша боротьба є рівнож нашою боротьбою".

Місцевий щоденник „Говм Нюз" рівнож подав репортаж про це відзначення уродин Мороза, що його влаштував Український Клюб ім. Сковороди.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа податків

Не зважаючи на те, з яких міркувань президент Джіммі Картер минулого тижня відтягнув свою пропозицію щодо 50-долярового звороту: з чисто економічних міркувань, чи може тому, що не бажав собі політичної поразки, бо проти цього одноразового податкового звороту зростала сильна опозиція в Конгресі, більшість економістів вважає, що відкликання тієї пропозиції було правильне.

Президент первісно запропонував цей податковий зворот в часі, коли економічний ріст країни був сповільнився і Білий Дім був включив цю пропозицію в загальний плян стимулювання економіки. Але протягом останніх двох місяців економічна ситуація значно поліпшилася, точніше, зменшився рівень безробіття, а також збільшився продаж продуктів широкого вжитку, і тому відпала потреба стимулювати економіку шляхом такого одноразового податкового звороту, натомість зросла загроза, що такий раптовий і масовий зворот може спричинитися до нової інфляції.

Треба надіятися, що ціла справа з 50-доляровим зворотом послужить за лекцію для Білого Дому і Конгресу, що краще раніше точно перевірити дану економічну чи іншу проблему країни, заки братися за швидкі і не зовсім обмірковані розв'язки. Може бути, що президент Картер і демократичні члени обох Палат Конгресу, переконавшись, що дещо поспішилися із пропозицією відносно 50-долярового податкового звороту, тепер також застановляться над іншими економічноми пропозиціями, які були виготовлені на швидку руку, але можуть мати довготривалі негативні наслідки.

До таких необдуманих пропозицій треба зарахувати проєкти створення федеральних програм масового затруднення, які мають на меті поборювати безробіття. Економісти вважають, що такі програми не тільки дуже коштовні, але і неефективні, бо великі суми грошей підуть на оплачування новостворених бюрократій, замість на допомогу самим безробітним. Крім того, створені в такий спосіб затруднення переважно не задовольняють робітників ні платнями, ані не дають їм внутрішнього вдоволення. В додатку, ці коштовні програми збільшують видатки уряду, що може мати поважні інфляційні наслідки.

Замість тих урядових програм масового затруднення, знавці рекомендують такі заходи, як збільшення податкових кредитів, які заохотили б власників приватних фірм і корпорацій збільшити свою продукцію і разом з тим прийняти на працю більшу кількість людей. Корисним було б, якщо б президент Картер погодився на пропозицію республіканських законодавців і встановив постійне зменшення в податках для індивідуальних платників, бо це причинилося б до того, що громадяни мали б більше готівки для закупівлі продуктів американських фірм, що теж заохотило б власників фірм збільшити свою продукцію і збільшити кількість своїх працівників. Очевидно, що разом із зменшенням податків для корпорацій та для індивідуальних платників, уряд мусить також зменшити свої загальні видатки, бо в іншому випадку може витворитися поважна інфляційна ситуація.

Треба надіятися, що президент Картер змінить свою галку і не накладе ,,вето'', якщо Конгрес схвалить постійне зменшення в податках для корпорацій та індивідуальних платників. Він бо заявив на пресовій конференції минулого тижня, що накладе ,,вето'' на такий законопроєкт, хоча багато економістів твердить, що таке постійне зменшення в податках є найпевнішим і найбільш ефективним заходом запевнення дальшого розвитку економіки ЗСА.

ФРАНЦІЯ НА ПОРОЗІ РІШАЛЬНОГО РОКУ

Париж.(Т.Дж.) — Один із старших віком французів недавно заявив, що й у 1946р. комуністи не були такі близькі до влади, як тепер, хоч тоді вони були в уряді й мали в руках більшість поліції, яка вийшла з рядів підпілля, в якому вони тримали міцно найбільш дисципліновані й галасливі мережі, нехай і не найкращі. Але...Але тоді був Де Ґоль, що важив багато як незаперечний герой визволення. А коли він уступив, то країна жила в атмосфері орієнтації на довоєнну демократію. І хоч які були великі симпатії до СССР, як найбільш скривавленого союзника в боротьбі проти Німеччини, то одночасно був страшак тоталітарности сталінської диктатури, якого сьогодні нема.

— Сьогодні об'єднана лівиця проповідує ,,невідкличну зміну'', поняття якої бринить голосно, бо понад мільйон безробітних та пасивний торговельний балянс цієї зміни вимагають (як вимагає і 20-ліття голістського панування, яке прийшло до неґативних вислідів, хоч і з вини міжнародних відносин). Сьогодні комуністи добилися того, що їх загал більш чи менш але вірить в їхню ,,демократизацію'', в їхню ,,незалежність від Москви'', чого ніколи досі не було. Сьогодні лівиця має за собою виграні муніципальні вибори, якими до року не викличе невдоволення, має в більшості міст та містечок молоду екіпу, яка ніяк не викликає побоювання. А нові заходи уряду для покращання ситуації почалися від дальшого скорочування затруднення, зокрема в перестарілій сталеварній промисловості східньої Франції...

І характерно, що за кілька тижнів після муніципальних виборів затихли голоси, які говорили про небезпеку ,,скасування демократії'' після приходу до влади лівиці. На це є пояснення:

Лякати загал диктаторськими замірами лівиці — годі. По перше тому, що 82 відсотки комуністів висловлюються проти східнього зразку режиму. По друге тому, що кожен відчуває ,,необхідність зміни''. Авже ж, це відкриває непевне майбутнє, але — здається — французький загал доходить до точки, при якій кажеться за українською приказкою: ,,Нехай гірше, аби інше...''

Французи люблять стабільність. Вони дуже далекі від американської любови до риску, зміни, шукання невідомого. І це зрозуміло, бо ж в Европі нема американських можливостей. Але справа таки в національному характері француза. І тут ,,соціялістичний ідеал'' — ґарантії держави, опіки держави — має багато своїх поклонників, більше як будь-де, зокрема — більше як в Америці. Правда, багато хто пригадує, що шведам було — після 40 років урядування соціялістів — досить опіки держави й тому усунено соціялістів від влади. Але у Франції соціялісти ніколи не були при владі й чотирьох років, а комуністи ще взагалі не були...

Мрія Сталіна про кризу капіталізму — не здійснилася. Капіталізм дасть собі раду і з сьогоднішньою кризою. Але — криза є. І свідомо чи підсвідомо, а кожен питає: чому власть імущі не передбачили ні занечищення повітря, ні води, ні нафтової кризи? Авже ж, соціялізм (зокрема те, що зветься соціялізмом у СССР) також нічого не передбачили, але сьогодні про це ніхто не думає і не питає, коли стоїть проблема праці завтра.

Небезпека приходу до влади лівих у Франції випливає таки з помилок наявної парляментарної більшости. За 20 років урядування, вона таки мусить відповідати за брак передбачливости. Годі тут розводитись над проблемою мутації суспільства. Це — ясне. Ясне не лише лівим, але й правим. Але праві зробили помилку, яку робить кожен, хто при владі: брак відваги. Президент Франції не признав відкрито, заявляючи, що його наміри мирних реформ розбилися на спротиві привілейованих. І тому Франція стоїть напередодні небезпеки не змін, а перевороту, зміни режиму. І він додав: усе відбувається легально і він визнає рішення народу в парляментарних виборах 1978 року.

Інакше він, сторож закону, сторож конституції, не міг сказати. Він додав, що Франція опинилась над прірвою, перед засідкою. І він пробує змінити ситуацію. Але остання спроба — зміна уряду — нічого не дає (на нашу думку). Властиво нічого не змінилося. А промова прем'єра Р.Барра нас утверджує в тому, що нічого й не зміниться за рік.

Прем'єр, очоливши черговий уряд, говорив про своє розуміння ,,щоденних труднощів деяких категорій населення''. Це типово ,,буржуазно-капіталістичний'' підхід до справи. Бо що будемо говорити про щоденні труднощі ,,деяких категорій населення'', коли уряд не може змінити неймовірного стану в країні винняткового багатства, зокрема багатства сільсько-господарського, коли кілограм моркви коштує двічі більше як кілограм помаранч...Чи це в порядку?

Минулого року була у Франції (як у всій Европі) катастрофальна посуха й між іншим — недорід картоплі. Недорід був такий, що заплановано спровадити з-за океану 200 тисяч тонн. Спроваджено лише 65 тисяч тонн, бо показалося, що картоплі є...до-

(Закінчення на стор. 4-ій)

I. Дурбак

У 65-ЛІТТЯ ПЛАСТУ

(Огляд пластових етапів і поколінь з історичної перспективи).

(1)

Кожна організація переводить час-до-часу, з нагоди своїх роковин, свій іспит совісти, перегляд своїх досягнень і недоліків, ревізію своєї програми, згідно з вимогами нових часів, щоб покращати її успішність і працездатність.

Пласт має за собою славну історію: виховання української молоді на характерних і активних членів української нації, що бореться за здійснення своїх прав.

Щоб розглянути історію Пласту, треба перейти його п'ять етапів діяльности, які значно різнилися зовнішніми обставинами та поставою членства до своїх завдань.

У першому етапі — до Першої світової війни, від 1911 р. Пласт розвивався у Львові та в тих західньоукраїнських містах, де були гімназії. В тому часі Пласт — це була парамілітарна організація, що переводила військові вправи, навіть у стрілянні, відбувала цілоденні та нічні вправи, різні ,,воєнні гри", вивчала азбуку Морзе, картографію. Іншими словами — це була заправа до війська, що так подобалося тодішній нашій молоді. Один з основників Пласту, Петро Франко, син Великого Каменяра Івана, прибув у вересні 1913 р. до Теребовлі на нічні вправи Теребовельського куреня, що мав за патрона гетьмана Івана Мазепу. Він сказав під час ватри на руїнах Василіянського манастиря, де колись був замок князя Василька Ростиславича: ,,Пам'ятайте, що Пласт — це Молода Січ! Ваш великий патрон, гетьман Іван Мазепа, боровся за визволення України з-під московського ярма. Ви маєте підняти меч гетьмана Мазепи та відновити і продовжувати недокінчений бій під Полтавою!"

Ми підготовлялися до цього теоретично і практично. Ми знали, що ,,пластуни" — це були розвідчики в кубанському козачому війську, де були ,,пластунські курені" для розвідки. Основник ,,бой-скавтів'' ген. Байден Пауел зорганізував ,,скавтінґ" як допоміжну, парамілітарну організацію, пізніше замінив її на вишкіл характерів і плекання життя в природі, що так подобалося молоді. Тому з міжнародного скавтінґу, що поширився по цілій земній кулі, виросло так багато провідників. І наш Пласт видав багато визначних людей протягом своєї історії.

Треба ствердити, що наше громадянство спершу ставилося з деякою резервою до Пласту, що мав англійські однострої, як до організації чужого походження, бо ж у нас вже існували ,,Соколи" та ,,Січі" — руханково-спортові організації молоді. До Пласту належали гімназисти, головно сини інтеліґенції, бо селянські діти не могли собі справити пластових одностроїв з Англії. Дівочий Пласт був на початках нечисленний, пластунки мали бути медсестрами.

Коли вибухла Перша світова війна, то пластуни з Теребовлі зорганізували вишкільну сотню, переводили військові вправи та приготовлялися вступити до УСС. Одначе московські війська зайняли Теребовлю так скоро, що тільки деякі вспіли вступити до УСС. До УСС зголосилися майже всі пластуни у військовому віці, але не всіх прийняли. Молодші пластуни мріяли стати ,,усусусами". В жовтні 1918 р. Український Військовий Комітет у Львові, що приготовляв Листопадовий переворот, втягнув Пласт до тієї акції. Пластуни були кур'єрами, зв'язковими, розвідчиками. Слідкували за рухами поляків. Треба підкреслити, що ніхто з пластунів не виявив цих тайних приготувань, і навіть їхні батьки про це нічого не знали. Якби поляки були скоріше про це довідалися, то були б не допустили до Листопадового Зриву, бо ж вони мали всю владу, адміністрацію, поліцію, військо у своїх руках! Можна сміло сказати, що Листопадовий переворот підготовили й виконали у великій мірі наші пластуни. Тому Свято Першого Листопада можна назвати пластовим святом. Пластуни брали участь у листопадових боях у Львові, вступали до української міліції у краю, голосилися як добровільці до УГА. Майже всі пластуни брали участь у наших визвольних змаганнях, пізніше були членами УВО, ОУН, Карпатської Січі, УПА і І. Дивізії УНА. Мрією пластунів першого етапу було стати українським вояком і боротися за волю України. І вони мали можливість на те в роках 1918-20.

Другий етап Пласту тривав від 1921 р. до 1930, коли польська влада розв'язала Пласт за участь в ОУН після того, коли один пластун був убитий у пластовому однострою під час нападу ОУН на поштовий віз під Бібркою. Пласт продовжував світлі традиції, бо до його лав вернулися пластуни з фронтів Визвольних Змагань і включилися молодші, що переживали цілою душею наші змагання за свою державність, були одержимі ідеєю боротьби за самостійність України. Цей етап знаменував культ героїв, стрілецьких могил на Маківці, Лисоні, на всіх наших побоєвищах і цвинтарях, де були стрілецькі могили. Про них пильно дбало наше пластунство. Листопадові і Зеленосвяточні поминки відбувалися при участи Пласту і великих мас народу, кінчалися нападами польської поліції з биттям і арештуванням нашої молоді, переважно пластунів, а це залишалося на довго в пам'яті сучасників і мало великий вплив на Пласт. Дух націоналізму, відплати за програні визвольні змагання, панував в Пласті. Наш Великий Митрополит, Андрій Шептицький, був тоді опікуном і добродієм Пласту, уфундував пластові табори в Остодорі, Охмолоді, на Соколі, в митрополичих добрах, і літом відвідував ці табори, що мало великий вплив на пластунство. В тому часі Пласт проявив велику динамічність, мав сильну притягаючу силу, з'єднав собі загальні симпатії громадянства, одначе це не тривало довго, бо літом 1930 р. Пласт леґально перестав існувати.

Третій етап — від 1930 до 1939 р. — це т. зв. ,,підпільний Пласт", що його вела Комісія Виховних Осель й Мандрівок, при фінансовій підмозі Митрополита Шептицького та нашої кооперації. Фінансовою базою була кооператива ,,Вогні", що видавала журнал ,,На сліді". Душею цієї акції була сл. п. Цьопа Паліїв, їй допомагали наші ідейні вчителі. Відбувалися літні табори на Соколі, Остодорі, в Космачі. Ставка була на еліту, щоб виховати провідників Пласту, і, коли надійде догідна пора, знову відновити Пласт. Тому було обмежене число з-поміж наших гімназистів(-ок) і семінаристів(-ок), що не були зв'язані з ОУН, щоб не перешкодити в праці над вихованням характерних провідників на майбутнє. Незамітно, без розголосу, пластові діячі проводили велику працю, що принесла добрі наслідки.

[Продовження буде]

Іван Овечко

ПАРДОН, МУСЬЄ!

Перш, ніж подати вичитаний мною російський комплімент у російській газеті на адресу українців, пригадаю тут відомого всім дядька Мусія, що потрапив був в якусь пишну кумпанію, де модно було говорити тільки по-французькому. Сталося так, що чи Мусій якійсь пані, чи та пані Мусієві на ногу наступили. ,,Пардон, мусьє!'' — вибачилась та пані перед ним. А Мусій, не второпавши по-французькому, почухав потилицю, подумав і відповів: ,,Що Мусій — то правда, дорога пані. Але, що я пер..., ні, ні, дорога пані, це вже брехня...''

А пригадав я тут того дядька Мусія тому, що оце вичитав в їхній газеті, як то в російському журналі ,,Новий мір'' господін Ілья Бражнін описує зустріч і розмову з відомою російською письменницею А. Ахматовою. Там він подає, між іншим, і розумування про російську поезію й російських поетів, згадуючи при тому й українців. Ось, що він пише:

,,Багато наших поетів згубили відчуття природи. Українські поети якось зуміли його зберегти. Вони щодо відчуття ще трохи селяни. Поет повинен бути трохи селянином. І співають українці гарно. Голоси у них співучі...''

Бачите, скільки компліментів на адресу українців! І нема тут ні ,,хохла'', ні хохлушок'', що так гарно співають, нема й ,,малоросійських'' поетів, а є тільки українці.

Але — вибачте! — я не дочитав до кінця того уступу зі славословієм на адресу українців. Справжній ,,комплімент'' ось тут, у цьому останньому реченні, що його варто подати оригінальною мовою в українській транскрипції:

,,В пенії (тобто в співах — І. О.) украінци — ето русскіє італьянци...''

Коли я прочитав цей уступ моєму приятелеві-галичанинові, він зі смаком вигукнув: ,,Най його шляк трафить з його ,,русскімі'' італьянцами! Ну, та й що інше можна сказати у відповідь на такий ,,комплімент''? Хібащо повторити за дядьком Мусієм: що українці гарно співають — це правда, але що вони — мов ті ,,русскіє'' італійці — це вже не тільки брехня і не тільки доказ того, що багато росіян згубили відчуття природи, а й відчуття реальности 20-го сторіччя, а деякі з них і глузд. Бо коли в кінці 20-го сторіччя все ще пишуться до редакції такі листи, як ось один пише до ,,НРС'' (ч. 24228):

,,В дійсності Росія повинна залишатися неподільною і... в майбутньому повинна називатися Російською Імперією'', — виходить, що багато земляків Солженіцина пропустили мимо вух його питання-докір: ,,Чому нас так дратує їх бажання відокремитись?'' Ігнорують вони й його пророчі слова, які варто тут ще і ще раз пригадати:

,,І підходить час до нас — подобається, чи не подобається — платити по всіх векселях за самовизначення, за незалежність, самим платити, а не чекати, коли нас будуть палити в огні, топити в ріках і обезголовлювати...''

Не дивниця, що російські перекладачі також такі ,,пуристи'', коли перекладають англійське ,,Кептів Нейшенс Вік'' як ,,Тиждень Полонених Націй'', а не ,,Тиждень Поневолених Націй'', як це робимо ми, вкладаючи в англійське ,,кептів'' повніший, глибший і правдивіший зміст. Ідеться бо не про полоненого, скажемо, німецького солдата під час останньої світової війни, коли той солдат в американському полоні жив краще, ніж на гітлерівській волі. Ідеться про московський полон націй, про поневолення їх Москвою. Але ,,пуристам'' -перекладачам, які мріють про післясовєтську Російську Імперію, ідеться про те, щоб хоч трохи якось злагіднити жахливу правду поневолення ,,нацменів'' в СССР, хоч і мають відповідне слово — ,,порабощьонний'' — в своєму словнику. Тож, пардон, мусьє: не полонені, а таки поневолені нації.

М. Приходько

Ювілейна слава Григорієві Китастому

Третього квітня ц.р. у Детройті відбувся величний ювілейний концерт композицій і гармонізацій нашого славного Григорія Китастого, з нагоди його 70-ліття.

В першому відділі, після фахового слова музиколога І. Соневицького, співали композиції Китастого — наша українська Пієта, Марта Кокольська; красуня оперового розміру, Ганна Колесник; наш запорізький Йосип Гошуляк і нащадок Тараса Бульби, Михайло Мінський, — з чудовим, як завжди, фортепіяновим супроводом Тетяни Ткаченко і з скрипковим надхненням до колискової нашого скрипаля-композитора, Ярослава Ласовського.

Другий відділ співала наша славна Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка, в могутньому 52-голосовому ансамблі, під проводом свого, ювілейного сьогодні, отамана, Григорія Китастого. Почали з реквієм-пісні про ,,Карпатських Січовиків", яку Китастий присвятив сьогодні пам'яті своєї вірної дружини Ольги, що померла несподівано два тижні тому, перед ювілеєм, що так сердечно мріяла про нього, чекала так надхненно.

Радісно було побачити пошану до Китастого, до Капелі від української громади Америки й Канади, що переповнила, звідусіль, понад тисячну залю Американської школи. Ніби у вуликові дідівської пасіки, дзвеніло навколо рідною мовою, піднесенням.

Зустріли Китастого оваційно, буйними оплесками, коли з'явився на сцені, перед капелею, в своїй куценькій соняшній полтавській жупанині.

І не було найменшого сумніву в моєму українському серці, що любить і шанує наша українська громада свого рідного Китастого за те, що засіяв, із своїми побратимами, так густо, наше Євшан-Зілля на Американському континенті, на Землі Вашінгтона. Слава йому і його ,,неп'ющим" гайдамакам, що незмінно збуджують у наших серцях любов і надхнення до нашої Батьківщини-України. Подорожуючи з тими гайдамаками-бандуристами по Волині й Галичині, по таборах ОСТ у Німеччині, я слухав їх найменше 300 разів і ще слухатиму їх, з радістю в серці, аж доки матиму нагоду. Не можу зрозуміти тих, що кажуть часом: ,,Я чув їх, не піду на концерт..."

Кілька днів перед Ювілеєм нашого, золото-саморідного Китастого, прочитав я книжку Л. Ященка — ,,Державна Заслужена Капела Бандуристів УРСР", опублікувану в Києві. Має та капеля тепер в своєму складі 75 добірних співаків-бандуристів, включно з різними ,,ґастролерами" й тими, що приграють капелі до співу, з московською гармошкою й бубоном.

Нема сумніву, що в основному грають і співають у тій капелі українські сердечні патріоти, з полум'яним серцем до української пісні й бандури. Але не знає й не згадав Ященко скільки є серед тих 75 сексотів КҐБ, що наставляють вуха праворуч і ліворуч, щоб підхопити якесь сердечне українське слово — доповісти завтра своєму, може ненависному, начальникові.

Пише Ященко, що ,,Заслужена Капела" викорінилася з Київської (1925 р.) і Полтавської (1927 р.) На фото тієї Полтавської Капелі є Григорій Китастий, Григорій Назаренко і Йосип Панасенко — ветерани сьогоднішньої Капелі ім. Тараса Шевченка. Імен їхніх у тексті не згадано. Панасенко помер, вічная йому пам'ять, сердечному, що так чудово заспівував: ,,По синьому морі байдаки під вітром гуляють". Назаренко відсторонився, а Григорій Китастий тримає досьогодні міцно прапор тієї славної, піонерської Полтавської Капелі Бандуристів, вже на Землі Вашінґтона. І не тільки своєю досвідченою диригентською рукою, а й своїми патріотичними, козацькими композиціями. Пригадайте з цієї нагоди, бодай його композиції — ,,Пісню про Карпатських Січовиків", патетичний український марш ,,Вставай, вставай Народе з руїн'', ,,Марш Україна", ,,Пісню про Тютюнника" і багато інших, наших патріотичних, збуджуючих зі сну біля телевізії.

Пише Ященко в своїй, замовленій московськими видавцями, книжці, що ,,Заслужена Капела" УССР має в своєму репертуарі такі ,,невмирущі" українські пісні: ,,Дума про Воз'єднання'', ,,Дума про Леніна'', ,,Сюїта про Буревісника" (про російського махрового шовініста Ґорького), ,,Пісні про Партію", ,,Смєло товаріщі в ноґу", ,,За владу Рад".

Коронним номером українського репертуару є ,,Український Тропак" (українізоване слово від російського трепак — з універсальної ,,мови Леніна"), що включає пісню про малороса, який об'ївся вареників.

Не дарма сьогоднішній диригент ,,Заслуженої Капелі Бандуристів УРСР", О. Міньківський (без сумніву талановитий диригент-бандурист) заслужив звання Народного Артиста Республіки, (якої?) і орден Леніна під гаслом: ,,Танцюй враже, як пан каже!"

Перед своїм ювілеєм ,,Заслужена Капела" й інші артистичні українські ансамблі виїхали на поклін до Москви. І Ященко пише так про те паломництво: ,,Перший день свого перебування в рідній столиці, українські делегати присвятили відвідуванню її найвизначніших історичних і культурних пам'яток, пов'язаних з героїчною боротьбою народу за встановлення Радянської влади.

,,Понад дві тисячі посланців України прийшли на історичну Красну площу до Мавзолею — вклонитися Великому Вождю Трудящих Володимиру (чому не Владіміру?) Іллічу Леніну, поклали великий вінок живих квітів... Могила Невідомого Солдата — реквієм; біля пам'ятника Ґорькому — ,,Пісня про Буревісника"; біля пам'ятника Карла Маркса — ,,Вічний Революціонер" і ,,Пою Моє Отечество"," Одним словом — відслужили всі необхідні панахиди вождям. І далі:

,,Після урочистих свят у рідній столиці Москві, Державна Заслужена Капеля Бандуристів УРСР почала готуватися і до свого власного ювілею..." На початку того ювілею, — знову паломництво з великодержавними піснями до пам'ятників Леніна, Ґорького і нарешті до пам'ятника Шевченка в Києві...

У вересні того ж (1969) року колектив виїхав у далеку подорож — до Москви та на Урал, де відвідав міста Свердловськ, Челябінськ, Пермь, Іжевськ, Тюмень та ін."

Читаючи це, пригадав я, що перебуваючи в Києві чотири роки, я мав можливість почути там капелю бандуристів лише раз. Мандрувала вона скрізь, але найменше по Україні.

Після цих цитат, з нашою спільною любов'ю до Ювілята Китастого і нашої патріотичної Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка, що створили на цьому континенті десятки молодечих ансамблів бандуристів, — дивуюся (якщо не сказати гостріше) чому УККА і УКУ були такі байдужі до увілею Григорія Китастого. УККА надіслав бодай якесь привітання, а КУК ніби зовсім не озвався.

А чому ж УККА не надіслав нашому трубадурові української пісні Грамоту Шевченка? Чому забули дати ту заслужену нагороду нашому славному бандуристові-композиторові Китастому?!

Вже нема місця писати тут про той надзвичайний громадський бенкет, що відбувся після ювілейного концерту. Озвався на ньому Китастий:

,,Моїм побратимам — капелянам висловлюю сердечну подяку, що не відступилися від нашої української місії на цій землі, про яку писав наш Великий Шевченко... В програмі ,,Заслуженої Капели Бандуристів УРСР", замість Шевченківського, є завошивлений москвою репертуар... Ми зобов'язані берегти наш Шевченківський репертуар, нашу Шевченківську Капелю. Її сховати тепер у кишеню... Молоді, допоможіть нам старшим тримати високо наш український прапор...

,,Мені судилося не мати особистого щастя. Сталася недавно трагедія в моєму особистому житті, але не зважаючи на те, я не схиблю в моїй роботі з вами!"

Хоч і минуло Китастому 70 років, не збираймося ще співати йому ,,Чуєш брате мій..." Він ще напише й заспіває нам, із своєю капелою, не один бадьорий марш нашої невмирущої України. Многії літа йому!

І не забудьте, що Капеля готується тепер до свого 60-літнього Ювілею.

Загальні Збори Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Чікаґо

Українська Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Чікаго увійшла вдруге чвертьсторіччя своєї творчої праці. Останні її Загальні Збори, що відбулися в неділю, 27-го березня 1977 р., при наявності 285 членів, були добрим його початком. Зі вступного слова президента Дирекції, Романа Мицика, що з вродженою собі педантичною точністю і докладністю відкрив ці Збори, виникає, що це її 2-ге чвертьсторіччя починається під знаком 3-ох ключових розвиткових тенденцій, які будуть мати вирішний вплив на дальший розвиток Кооперативи, а саме:

1) домінуюча кількість молодих людей в керівних органах та в складі працівників Кооперативи, які стають переємниками великої вже 19-мільйонової кооперативної інституції від кооперативних діячів - основоположників, що ступнево переходять на емеритуру;

2) перехід у фінансових операціях від низькопроцентованих інвестицій в посторонніх фінансових інституціях до поставлення якнайбільших сум на службу українського консумента, а це на розбудову українських підприємств, а цим самим на розбудову її власного господарчого стану посідання; і

3) поширення та усправнення кооперативних услуг членам, а цим самим перехід від дотеперішньої комп'ютерської системи 1967 р., до власної компюторської системи для негайної самоконтролі всіх фінансових операцій, сперти їх на професійній підставі, яка єдина може запевнити нашій кооперативі успішну конкуренцію на фінансовому ринку з іншими приватними фінансовими установами.

Як треба було сподіватися, така далекосягла, сміла фінансова політика керівних органів нашої Кредитової Кооперативи викликала широке зацікавлення Загальними Зборами, — у одних гордість зі стану громадської організації, у інших певні застереження, у ще інших — непевність і побоювання. У своїй суті — це корисна і цілком зрозуміла реакція членів, які знаходяться в живому контакті зі своєю Кооперативою, що її терпеливо, довгими роками її підтримували та її майбутньою долею турбуються. Шкода тільки, що емоції, які проявилися у написаній напередодні статті про кооперативу в „Українському житті" та у формі вислову окремих дискутантів в часі Загальних Зборів, ту суть притемнили. На щастя — на короткий час, бо вичерпні звіти, старанно приготовані та вислані всім членам на два тижні перед Зборами, яскраво змалювали стан найбільшої вже в З'єднаних Стейтах нашої Кредитової Кооперативи та залишили в домінуючій кількості присутніх на Зборах членів почуття вдоволення і гордости з праці своєї інституції та її керівних органів. Зі звіту екзекутивного директора та скарбника кооперативи, Омеляна Плешкевича, стало ясним, що установа, мимо несприятливої сучасної фінансової коньюнктури, постійно зростає, а це найкращий доказ, що вона втішається довір'ям та підтримкою нашої громади. В тому постійному рості, рік 1976 був одним з найбільш пожвавлених у кожній ділянці її діяльности. Членство наше, не зважаючи на великі втрати, які пов'язані з переселенням великої кількости людей на далекі передмістя, зросло на 509 нових осіб. Оборотовий капітал зріс на найбільшу в історії кооперативи суму, бо на 3,290,364 долярів. Ощадності в цьому самому часі зросли на 2,638,091. Надзвичайно характеристичним і потішаючим моментом в цьому відношенні є факт, що коли загальний зріст ощадностей у порівнянні з минулим роком висловлюється ц и ф р о ю 18.2%, то зріст ощадностей дітей висловлюється цифрою 28%. Ощадність наймолодших членів перейшла суму 137,000 долярів, але найбільша її вартість не в долярах, а в тому, що 270 дітей - ощадників — це майбутні наші наступники, що запевнять тяглість життя й праці української кооперативної інституції. В наслідок зміненої фінансової політики, що на неї натякнув президент дирекції у своєму вступному слові, позички у звітному часі зросли на 5,289,275 дол., цебто на 38% у порівнянні з минулим роком. Коли у минулому році позички у відношенні до вкладів становили 59.2%, то в минулому році цей процент зріс до 81.6%, а цим самим низькопроцентовані наші інвестиції в чужих банках зменшилися з 6,034,750 дол., до 4,041,435 дол., цебто на 33%. Виглядає, що коли ми будемо продовжувати цей курс, то в 1980 р., всі наші ощадності стануть нашими власними інвестиціями, які будуть служити виключно для розбудови нашої громади. При цьому треба додати, що всі наші морґеджові позички, як звичайно в кооперативах були видані без комісового, залишаючи за один тільки останній рік не менше, як 101,170.00 дол., в кишені наших позичковців. Додаймо тепер до цього, що всі ощадності в нашій кооперативі були на наш кошт заасекуровані без огляду на вік щадника. Також були заасекуровані всі консумпційні позички до суми 12,500 дол., на випадок сталої непрацездатности, або смерти позичковця. Такі, безплатні для наших членів, асекурації послужили у нещасті 25-ом нашим родинам. На конті ощадностей — 15 родин одержали від асекурації 12,026 дол., на конті позичок 5 родин одержали 22,434.62 дол., разом за один тільки останній рік — 34,461.08 дол.

Чистий прибуток кооперативи зріс у порівнянні з 1975 р. на 162,275 дол., до суми 934,644 дол. З цього доходу кооператива виплатила 810,755.44 дол. дивіденди своїм членам, приділяючи згідно з законом, 132,487 дол. до резерви. Дивіденду виплачено у висоті 5½%, на ¼ вищу від дивіденди багатьох модерних банків на щадничо-позичкових спілок, що диспонують багато більшими оборотовими капіталами, ніж наша кооператива. Поширені та усправнені з допомогою модерних машин наші услуги членам, що в кількості 15 завершено в минулому році, введення персональних чеків-дрефтів, щадничих цертифікатів та пенсійних фондів ІРА і КІО та створення нових варстатів праці для кількох молодих сил побільшили наші видатки, але, не зважаючи на це, осягнено більший чистий прибуток, ніж його передбачено в бюджеті, в сумі 115,904 дол. Врешті треба додати, що кооператива виплатила громаді у формі різних пожертв на народні цілі та виховні програми 43,086.87 дол.

Взірцево цей фінансовий звіт був ще доповнений заступником екз. директора д-ра Роксоляною Гарасимів, яка підкреслила велику ролю компютора в поширені та усправненні услуг кооперативи своїм членам. Голова Кредитового Комітету, мґр О. Нагорняк подав між іншим, що позички зросли на суму $289,-275. Це є 62 відсотків та вказують дальшу тенденцію зросту.

Організаційний референт, перерахувавши всі акції в напрямі ширення кооперативної інформації і реклямии, зокрема підкреслив велике значення молоді для дальшої розбудови кооперативної інституції та збереження її українського характеру. Внаслідок поширеної акції в напрямі загального скооперування нашої громади багато нових осіб перенесло свої конта до своєї кооперативи, але є ще в тій ділянці багато до зроблення. В закінченні він додав, що найбільш вартісними акціями у відношенні до цілої нашої громади були Кооперативне Свято в Равндлейку, получене зі спортовими змаганнями молоді і шахістів за перехідні чаші Каси „Самопоміч".

Звітування закінчив своїм словом голова Контрольної комісії, інж. Любомир Джулинський, який, підкресливши стислу контролю діяльности нашої інституції та схарактеризувавши поодинокі ділянки нашої кооперативи, склав призначня Керівним Органам за віддану працю та за взірцеву співпрацю. Він одночасно запропонував майбутній новій управі опрацювати детальний плян поширення праці філій кооператив, удосконалення внутрішнього діловодства кооператив та пороблення нових заходів в напрямі повного скооперування нашої громади. Врешті поставив внесок уділення абсолюторії керіним органам, що пізніше була ухвалена одноголосно.

Як було вже зазначено, після вичерпних звітів в'язалася дуже жива дискусія, яка у своїй цілості була позитивною та видвигнула цілий ряд практичних пропозицій, корисних для майбутнього розвитку кооперативи. На всі питання Дирекція старалася дати якнайповніші відповіді. Особливо речева відповідь дир. О. Плешкевича на закид д-ра Т. Ткачука, що кошти завідування нашої кооперативи є зависокі, має тривалу і загальну вартість, що з неї можуть скористати також інші кооперативи. „Цілком зрозуміле, — казав директор, що поширення і усправнення наших услуг членам та створення нових варстатів праці для нашої молоді у своїй кооперативі побільшили наші видатки". Але зріст платень нашим працівникам на 21,000 дол., є найкращою нашою інвестицією в молодих людях, які вибрали працю в нашій кооперативі, як свою життьову кар'єру. Тих молодих кооператива готує для майбутнього ведення цієї інституції. Не враховуючи частково затруднених студентів, кооператива затруднює „на повний час" 8 молодих осіб, з котрих більшість працює в цій інституції вже кілька років та в недалекому майбутньому осягне максимум необхідних знань для запевнення тяглости праці нашої кооперативи та збереження її громадського характеру. Готування таких молодих кадрів, які мають стати нашими переємниками діловодства та відповідальности за доручені її ощадності членів — перший обов'язок старших кадрів, які вже ступнево відходять. Ощадність в цій ділянці при „латанні" праці емеритами, була б найбільшою безвідповідальністю керівних органів кооперативи.

Позитивний характер цілости Загальних Зборів вміло підкреслив Дмитро Грушецький. Слово інж. Синенького про похопну інтерпретацію діяльности кооперативи у статті „Українського життя" згідно з нашою народною приказкою „що напишеш пером того не витягнеш волом" — поспішний осуд, недокладна інтерпретація фактів може вразити багатьох до праці, навіть цю працю знищити. Вивчення модерної техніки ведення зборів та дискусії на основі американського підручника „Робертс Рулс оф Ордер", що його запропонував д-р Володимир Соколовський, заощадило б нам час та багато неприємностей. У загальному дискусія була цікавою й корисною. Привіти представників чільних громадських організацій з подякою кооперативі за допомогу і співпрацю виразно свідчили, що кооператива, як громадська інституція, знаходиться на добрій дорозі, в колі тих, що працюють систематично для нашого загального добра.

Приємно підкреслити, що згідно з настановою кооперативи до молоді, до керівних органів на бракуючі місця було обрано молодих професіоналістів — мґр Уляну Гриневич, д-ра Михайла Коса, інж. Ігоря Вислоцького, інж. Володимира Гайдука.

Загальні Збори закінчилися знаменною ухвалою 22.000 дол. на різні народні цілі.

Авторові цих рядків мимоволі прийшло на думку, що могла б зробити наша кооперація, коли б до її рядків долучилась решта нашого громадянства!

Василь Іванцук

Шоста зустріч Бойків в Чікаґо

6-та зустріч Бойків з українським громадянством Чікаґо відбулася у неділю, 20 березня ц. р. у залі Осередку СУМА ім. М. Павлушкова о год. 6-ій вечора.

Програма складалася з двох коротких частин поважної і розвагової. У поважній частині програми глибоко змістовне слово про І. Франка п. н. „Іван Франко борець за свободу і єдність українського народу" виголосив мґр Я. Василів, а учень середньої школи, член театр. студії при соборі св. Володимира і Ольги Петро Бідний відіграв з великим хистом на фортепіяні арію І. А. Рахера „Австрійська пісня". Деклямували пласт. юнак розвідчик, учень середньої школи Павло Гада „Великі роковини" до слів О. Олеся і мґр Я. Василів — „Любіть Україну" — слова В. Сосюри. Цими двома деклямаціями, виголошеними по-мистецьки, закінчено першу поважну частину програми.

У другій частині програми виступив в бойківському одягу М. Цізда, з новорічним „веселим" привітом укладу Й. Левицького. Д-р Борис Антонович висвітлив цікаві прозірки зі своєї поїздки автом по Україні. При цьому подавав свої завваження і пояснення зґаданих прозірок, висвітлених на екрані з допомогою мґра Фриза. У третій точці програми учень П. Бідний відіграв в'язанку народних українських пісень на акордеоні. Гумореска п. н. „На сцені людського життя", що її мав виголосити секретар Т-ва Вол. Андрушко, з причини його недуги, випала з програми вечора.

Гості, понад 200 осіб, засіли при гарно прибраних столах, яких членкині Т-ва Бойків і пані приймали бойківськими книшами, борщем, вівсяними тістечками, пампушками, кавою і чаєм. Цю гостину підготовила і справно нею проводила А. Кульчицька з панями: С. Кавкою, М. Рен, А. Білинською, А. Гринів, К. Олійник, М. Панчишин, П. Максимів, А. Кучмою, С. Березецькою, Л. Тиравською, Мудрою, С. Сенютою, С. Галамай, А. Дрозд, з панами Ф. Юрковим, П. Кульчицьким, І. Дроздом і З. та С. Колодіями. Книші та бойківське печиво пекла А. Кульчицька у пекарні п-ва Дмитращів, що не тільки допомагали безкоштовно, але додали ще всі потрібні товари до печива.

Прибиранням сцени, удекорованої портретом І. Франка і столів на залі займалася С. Кавка з панями Комітету, а новообраний касир Т-ва М. Ольшанський зі своїм заступником П. Дзидзаном справно обслуговували касу при вступах. Квіти на столи для гостей передала безкоштовно В. Чичула зі своєї крамниці з квітами. А. Кульчицька подбала ще й про бойківське печиво, включно з паскою, книшами, оципком, пирогом, всякими тістечками, крашанками, писанками і драпанками, що виставила їх на показ гостям на окремому удекорованому столі біля сцени.

Програма була коротка, переведена без зайвих перерв. Її підготовив і нею проводив голова Т-ва Бойків в Чікаґо мґр А. Антонович. І це вже є шоста з черги товариська зустріч Бойків з чікаґським громадянством, що його щиро привітав в імені Централі у Управи місцевого Відділу його голова при відкритті цього вечора. Молитву перед поданням перекуски провів о. М. Бутринський.

Слід на цьому місці підкреслити, що й підготова імпрези проходила справно. Українська преса „Свобода", „Америка" і „Нова Зоря" помістили короткі інформації на своїх сторінках про зустрічі Бойків, а радіопередачі парафії свв. Володимира і Ольги, п-ва Самбірських, проф. В. Іващука і ООЧСУ двічі заохочували своїх слухачів до участи в імпрезі. Інж. Р. і Г. Заяць також безкорисно виготовили летючки і афіші, а пам'яткові фота погодилися виконати д-р Кралька і інж. С. Бідний. Цим самим імпреза увінчалася повним моральним і фінансовим успіхом. Тому Управа Т-ва складає сердечну подяку за співпрацю і допомогу всім виконавцям програми, пресі, радіопередачам і паням за підготову нашої скромної бойківської імпрези.

Поважну частину програми передостанньої і останньої зустрічі призначила Управа Т-ва І. Франкові, щоби якнайвеличавіше закінчити ювілейні імпрези, якими українська спільнота у вільному світі віддавала поклін великому синові України, уродженцеві Бойківщини.

При цьому слід пригадати, що чікаґська українська громада м. р. в особливий спосіб відзначила І. Франка науковими доповідями, що відбулися з рамени філії Католицького університету, які звеличав своєю участю наш Патріярх Йосиф. Також і минулими роками українці Чікаго завжди достойно відзначували ювілейні річниці Франка. В 1956 році створили Український Літературний Фонд його іменем, що вже повних 20 літ збирає щедрі датки в громаді для нагороджування у своїх конкурсах найкращих творів письменників у вільному світі. Тому саме і наше Т-во Бойків співпрацює з Літературним фондом ім. Івана Франка та радо спомагає його пожертвами в міру своїх фінансових можливостей, а деякі члени нашої Управи працюють також і у правлінні Літературного Фонду.

Адам Антонович

В Арізіні вшановано 80-річчя Михайла Мельниковича

Українсько-Американський Клюб у Тусоні, Арізона, влаштував Михайлові Мельниковичеві гарний бенкет з нагоди його уродин — 80-річчя, що припадають на 25-те січня 1977 року. На бенкеті зібралося поважне число людей. Після вечері приявні вручили М. Мельниковичеві дарунок, відспівавши йому многоліття. Витворився приємний настрій, бо всі під час бенкету співали українські пісні.

Михайло Мельникович народився в Стрільбичах біля Старого Самбора у Західній Україні. До Америки виемігрував 12-го листопада 1912 року, зупинившись у Піттсбурзі. Опісля поселився в Янгставні, Огайо, зразу активно включившись в життя української громади. У 1916 році його обрано фінансовим секретарем української католицької церкви Пресвятої Тройці. Свою секретарську функцію він виконував аж до 1922 року. В цьому ж році він виїхав до Чікаго і в 1923 році його обрано управителем „Січової" друкарні і її головним секуретарем, в часі, коли Січова Головна Управа була в Чікаґо. У 1930 році залишив „Січ", закладаючи споживчу крамницю. У 1944 році М. Мельникович виїхав до Тусону, поселюючись тут вже на постійно. В тому часі тут ще не було українців. В Тусоні він відкрив крамницю з харчами. У 1961-му році він причинився до будови української католицької церкви у Фініксі, Арізона, і, пожертвувавши 1.000 дол., став її фундатором. Це була не перша його фінансова підтримка громаді, бо він завжди радо жертвував на церковні і народні цілі. Вже довгі роки Михайло Мельникович є членом 488-го Від. УНСоюзу.

Стефан Ткачик

Ювілей Відділу ОЖ ОЧСУ в Йонкерсі

Дня 20-го березня ц. р. у залі Дому СУМА в Йонкерсі, бенкетом відзначено десятьлітню річницю трудолюбимої праці членства ОЖ ОЧСУ Відділ у Йонкерсі.

Бенкет розпочато молитвою, яку провів молодий о. І. Терлецький, мешканець Йонкерсу.

Відкриваючи програму свята, голова Відділу М. Кульчицька привітала о. Федиша, пароха місцевої церкви св. Михаїла, о. Терлецького, сотрудника у Стемфорді, голову Головної Управи ОЖ ОЧСУ, мґр Уляну Целевич, конгресмена Б. Кэпуто, представниць з інших Відділів ОЖ ОЧСУ, членок ювіляток та гостей. Відтак вона попросила хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять померлих членок.

У своєму слові М. Кульчицька з'ясувала початки постання Відділу, як першої політичної організації жінок на цьому терені, що її зорганізовано 5-го березня 1967 р. Ініціятором її постання був тодішній голова місцевого Відділу ООЧСУ мґр Е. Стрийський. Відтак прелеґентка намітила активність організації, підкреслюючи тісний зв'язок Відділу з Головною Управою, також активну участь членок Відділу на українських маніфестаціях чи демонстраціях, які відбуваються у протесті за невинне ув'язнення чоловіків і жінок у Совєтському Союзі.

Пані М. Кульчицька з'ясувала рівнож співпрацю з місцевими організаціями Визвольного Фронту. Спільні влаштування доходових імпрез, з доходу яких уділяється фонди на добродійні потреби. Відділ ОЖ ОЧСУ у великій мірі фінансово допоміг при довершенні будови місцевого Дому СУМА. На будову місцевої церкви досі уфундовано 1000 дол., таку ж саму суму передано на „Фонд України". Це одні із менших фундацій, крім них менші фундації передається для різних цілей.

Членки Відділу брали участь у програмі, також приготовлено виставку українського мистецтва на 200-ліття Америки й 100-ліття перших українських поселенців у Америці, що було спонзороване Організаціями Визвольного Фронту у місцевому парку Андермаєр. Зроблено це тому, щоб гідно зарепрезентувати Україну перед американським світом.

Опісля М. Кульчицька передала ведення програми З. Бундзяк, яка, привітавши священиків й приявних, попросила до слова голову Головної Управи Уляну Целевич.

Пані Уляна звертались з пойменним привітом до священиків і почесних гостей, поґратулювала ювілейникам за їхню десятьлітню муравлину працю, та привітала гостей на залі. Вона видвигнула значення ОЖ ОЧСУ, як першої жіночої організації політичного напрямку, пояснюючи, що ми є симпатиками Українського Визвольного Фронту. Від імени Голови Проводу Українських Націоналістів С. Бандери, нас називають бандерівцями, і ми з цього горді.

За десять літ існування, Головна Управа оснувала 20 Відділів ОЖ ОЧСУ, в склад яких включилося 2,500 членок. Наша організація є признана стейтом як леґальна - вільна від податку.

Одна з головних засад організації є основа відродження жінки від колишнього поневолення на політичній арені. — вийти на ширший світ та відродити престиж жінки. Інформувати інших, знаходити приятелів, щоб з ними співпрацювали. За нашим кличем вже пішло жіноцтво Англії, Канади й Аргентини.

На політичній арені ми діємо як частина великого українського руху. В 1968 році Головна Управа ОЖ ОЧСУ приготовила петицію п. н. за „Інвазію України", і зібрано 5 000 підписів. Петицію було переслано на пленарне засідання до Об'єднаних Націй. Наша організація друкує і роздає летючки з відповідним закликом чи інформацією при кожній нагоді українських демонстрацій, що відбуваються у протесті до Совєтського Союзу за пригнічення України.

У 1972 р. у гіркий час, коли то ворог в Україні продовжував арешти українських науковців, тоді ми приготовили другу петицію в їхній обороні. На петицію зібрано 6,500 підписів, та її передано до Президента Америки та копію до Об'єднаних Націй.

На 1975 рік проголошено Об'єднаними Націями „Рік Жінки". Від Головної Управи ОЖ ОЧСУ розпочато акцію п. н. „Рік Жінки Політв'язня". Видвигнено справу для оскарження Совєтського Союзу за політичних в'язнів, як рівнож оскарження за 500 невинних жінок, які в протесті за нелюдське відношення були розтрощені танками у Кірґінзі. Листи цього змісту переслано до Президента ЗСА, президентів Канади й Франції та копію для Об'єднаних Націй.

Ми видвигнули акцію „Різдвяної Ялинки", що так успішно її переводиться по Відділах, при тій нагоді інформується американців про сучасний стан українських дітей на рідних землях, тих що батьки знаходяться у в'язницях за це, що обороняли свої принципи.

Слід також згадати нашу опіку над українськими вояками, що служили у В'єтнамі в часі війни.

Піднесено акцію української радіопрограми, щоб її слухали вояки у В'єтнамі, як рівнож на рідних землях, що успішно довершено.

Прелеґентка подякувала і поґратулювала членкам-Ювіляткам за їхню співпрацю та побажала їм Божого благословення у дальшій праці.

Пані У. Целевич англійською мовою звернулася до конґресмена Б. Капуто, з проханням, щоб він у Конґресі ЗСА обстоював справу 11,000 ув'язнених, що їм грозить смерть.

Конґресмен Б. Капуто відповів, що він є ознайомлений з українськими проблемами вже довший час. Новий Президент виступив в обороні людських прав, тому можна сподіватися кращого майбутнього для української справи.

Пані З. Бундзяк представила представниць з інших Відділів ОЖ ОЧСУ: Д. Степаненко — голова Відділу, Ню Йорк, С. Родіо — голова Відділу, Гартфорд, Твардовська — представниця з Бруклину, Наум і М. Хомут — представниці Відділу Асторія, Н. Кононів і М. Швардак — представниці Ірвінґтону, які склали привіт.

Письмовий привіт наспів від колишнього сутрудника місцевої парафії св. Михаїла, о. І. Фриди.

На короткий час прибув сенатор Дж. Флин, він в 10-річчя Відділу висловився з признанням пошани про Відділ, поґратулював йому і побажав більших успіхів.

Посадник Йонкерсу М. Мартінеллі привітав приявних з Ювілеєм, бажаючи, щоб сповнилася їхня мрія і Україна стала вільною державою.

Колишня голова Відділу Н. Микитин прочитала вірш „Ювілейний Привіт", що його написала спеціяльно для Ювіляток Відділу, її сестра К. Божко, яка живе в Австралії.

Голова Відділу М. Кульчицька передала китицю квітів п. Кудрикові, мужеві першої голови Відділу бл. п. Н. Кудрик.

Наспів привіт від голови ООЧСУ у Гартфорді п. Шагая.

Від місцевих організацій Ювілятів вітали: за Кооперативу СУМА мґр С. Куцибала, за Українознавчу Школу, як рівнож від УККА п. Кулинич, за Комітет Дому СУМА В. Кузіцький, від Пласту п-і І. Іванчишин, від Церковного хору І. Титла, від Осередку СУМА В. Шур — голова, рівнож член Шкафаровський. Гарне слово привіту перечитав представник ТУСМ-у В. Фриз. Молодь цінить наші ідеї та стає в наші ряди, щоб спільно боротися за ту саму ідею.

Від Організації Оборони Лемківщини привітав п. Пециляк.

У мистецькій програмі виступив ансамбль „Горлиці" під керівництвом і акомпаньяментом п-і М. Кравець, виконавши низку пісень.

Пані Ґентіш прочитала фейлетон на тему „Ювілей". Це була цікава гумореска, в якій дотепно представлено членок і їхню діяльність, що викликувало ґумор і сміх на залі.

Відтак виступила зі сольо п-і З. Бундзяк при фортепіяновому супроводі В. Ґентіша. Пісні — „Ой співаночки мої, ой коханочки мої", „Як тебе не любити", „Києве мій друже мій, друже".

Під керівництвом В. Уздійчука танцювальна група виконала танець під назвою „Привіт" і гопака — „Запорозький герць".

До танців приграває С. Палилик.

Ольга Женецька

Шевченківський концерт у Вотервліті

Вотервліт, Н. Й. (І. Д.). — Школа Українознавства Олбанської Округи у Вотервліті, під протекторатом Окружного Комітету Відділів УККА, влаштувала традиційний Шевченківський концерт 27 березня ц. р. у залі Українського Клюбу. Точно в 5-ій год. відслонили занавісу і численно зібране наше громадянство з цілої околиці побачило на сцені портрет Тараса Шевченка немов у живому вінку українських дітей у національних одягах, що заповнили цілу сцену. Голова Окружного Комітету, Я. Кушнір, відкрив концерт, відтак директор школи В. Літинський подякував усім, що причинилися до підготови концерту. Наперед діти відспівали „Заповіт", що його публіка вислухала стоячи. Відтак 8 наших найменших з дитячого садка СУА, під проводом Б. Бережанської, виконали збірну рецитацію. Почав її чотирилітній Олесь Якубович словами „Я маленький хлопчик", дальше продовжали дві дівчинки Т. Смик і К. Урбан, а вкінці всі діти закінчили свій поклін Тарасові.

Відтак понад 30 дітей виконало Шевченківський монтаж укладу мґра Дарії Якубович.

Авторка читала доповідь, переплітану піснями й рецитаціями. Діти проспівали: „Поклін Тобі Тарасе", вімок з „Гамалії", „Село", „Реве та стогне", „Вітер віє повіває", „Було колись на Вкраїні" та ін., при фортепіяновому супроводі Наталки Кушнір. Рецитували: Роман і Маркіян Якубовичі, Роман Гарасимяк, Стеня Дзядів, Михась Савків, Стефанія Урбан, Христя Ковальчук, Таня й Роман Сосяки, Іван Хорват, Діяна й Петро Шевчуки, Богдан Демчар. Потім дівочий співочий гурток „Кобза" (7 дівчат) під проводом Я. Кушніра проспівав три пісні до слів Т. Шевченка. Відспіванням українського національного гимну закінчено цей шкільний концерт, що тривав годину. Батьки понад 40 дітей, що виступали на сцені, були горді за свої „потіхи". Переповнена заля нагороджувала молодих виконавців рясними оплесками. Директорові школи, В. Літинському, учительству: Я. Кушніреві, З. Білас, мґр Д. Якубович і А. Слюсарчук належиться признання й подяка за підготову концерту, що вимагало багато наполегливої праці. Наші установи й організації Округи повинні забезпечити цю школу моральною та матеріяльною підтримкою, та подбати, щоб її відвідували всі українські діти Олбанської округи.

Ширші Сходини Відділу УККА, Півден.-Східн. Мічіґену

У суботу, 18-го грудня м. р., в приміщенні УНК ,,Орлик'' відбулись Ширші Сходини членських організацій та платників Національного Датку Відділу УККА, Півд.-Східн. Мічіґену. Сходини скликано з метою поінформувати ширші кола українського громадянства про перебіг XII Конґресу УККА та на ширшому форумі обговорити справу будови Українського Культурного Центру.

У XII УКонґресі УККА взяло участь 13 делегатів з рамени Відділу та його членських організацій. З них десять склало свій звіт на Ширших Сходинах. Делегати звітували в такому порядку: інж. Юрій Юрків подав загальний образ перебігу Конгресу; д-р Микола Климишин говорив про ролю опозиції на Конґресі; Пилип Сотник застановлявся над способами переведеної дискусії; Роман Куропась змалював участь і ролю Братських Союзів в Конгресі; Теодор Тимочко застановлявся над участю представників зовнішнього світу в Конґресі; Нестор Щербій говорив про працю Комісії Зовнішніх Справ на Конгресі; Микола Кавка зайнявся політичною сторінкою Конґресу; Евген Репета порушив справу участи молодшого покоління в Конґресі; Степан Юрків ілюстрував працю УККА в цифрах; а накінець інж. Богдан Федорак зреасумував та доповнив звіти попередників.

Делегати ствердили, що в загальному Конгрес був позитивним. Його належно підготовано та добре розпляновано. Наради велись ділово, а в дискусіях порушувано актуальні справи, що відносяться до зовнішньої та внутрішньої діяльности спільноти. Багато уваги в дискусії присвячено справам шкільництва та вихованню молоді. На Конгресі була сильно заступлена зовнішня репрезентація, згадати б хоча участь віце-президента Нелсона Рокефелера та сенатора Джеймса Баклі. Щодо опозиції, то її можна поділити на зовнішню, що старалась за всяку ціну торпедувати наради Конґресу, та внутрішню, яка зміряла до зміни обличчя УККА через радикальні зміни статуту. До додатніх сторінок Конґресу можна зарахувати також і його двомовність, що дало змогу брати активну участь в Конгресі всім тим, що слабо знають українську мову, або й зовсім нею не володіють. До його недоліків треба зарахувати витрачення забагато часу на дебати над змінами статуту, чим сповільнено працю Номінаційної комісії, якій залишилося заледве дві години часу для приготування листи кандидатів до керівних органів УККА. Це й було причиною, що працю Номінаційної комісії треба було продовжити на два тижні по Конгресі на скомплетування листи кандидатів. Дальшою від'ємною сторінкою Конгресу можна вважати його неспроможність ввести більше осіб молодшого покоління до керівних органів УККА, щоб їх дещо відмолодити.

Після звітування делегатів порушено, може найбільш актуальну справу, що нуртує серед нашої громади, а саме, справу будови Українського Культурного Центру.

У загальних рисах про потребу будови Українського Культурного Центру говорив голова Інформаційної Комісії Будівельного Комітету, Володимир Тустанівський. Він апелював до присутніх піддержати цей шляхетний почин всіма можливими засобами. Його реалізація буде доказом нашої національної гідности серед інших національних груп нашого міста та свідоцтвом нашої національної вартости. Здвигненням репрезентативного Українського Культурного Центру в Дітройті ми дамо змогу нашій молоді гуртуватися в українському середовищі, там між собою запізнаватися, одружуватись та залишатись при українській спільноті. В цей спосіб ми зможемо зменшити відсоток мішаних подруж та тим самим сповільнити самий процес асиміляції. Серед нашої громади немає насьогодні ні одної свідомої одиниці, яка не розуміла б ваги й потреби існування такого приміщення, що задовольняло б потреби зорганізованої української громади, а в першій мірі служило б вимогам української молоді. Треба сподіватись, що спільними зусиллями свідомої української громади нам вдасться дійти до наміченої мети та в недалекому майбутньому побудувати приміщення для Українського Культурного Центру, який служив би потребам цілої української громади та став би прибіжищем для української молоді, яка з огляду на брак такого приміщення розпливається серед чужого оточення і пропадає для української справи.

Про перебіг збірки на Фонд Українського Культурного Центру інформував голова Фінансової Комісії Будівельного Комітету, Евген Репета. Він подав імена збірщиків та оприлюднив листу жертводавців на Фонд Будови, що вже склали або здеклярували свої пожертви. На день Ширших Сходин загальна сума пожертв зближалась вже до сто тисяч долярів. Голова Фінансової Комісії ствердив, що стан збірки задовільний, і що в громаді панує загальне зрозуміння про потребу будови Українського Культурного Центру.

Беручи під увагу вищенаведені факти, можна сподіватись. що довгоочікувана мрія про побудову Українського Культурного Центру в Детройті вкоротці увінчається повним успіхом і він стане дійсністю та гордістю цілої української зорганізованої громади Великого Детройту.

Ширшими Сходинами проводив голова Відділу УККА Півд.-Східн. Мічіґену, інж. Богдан Федорак, секретарював Степан Юрків.

В. Т.

Більше уваги цілоденній українській школі св. Юра в Ню Йорку

Кладу наголос на цілоденну Українську Школу св. Юра, в Ню Йорку бо її проблеми докладно знаю, але напевно ці самі труднощі мають й інші українські цілоденні школи. В нас рідко висувалось питання на публічне обговорення українських цілоденних шкіл; могло б здаватися, що немає проблем, або як вони і є, хай цими проблемами займаються наші сестри чи отці-парохи, які цими школами провадять. Був час, що можна було собі дозволити так сказати і цими справами не займатись. Сьогодні сучасні обставини на це нам не дозволяють. Постали складні питання, про які повинні ми всі знати і всі спільно до них зайняти становище.

Складність питання цілоденної Української Школи св. Юра в Ню Йорку полягає у двох площинах — мале число дітей, а від цього похідна — брак фінансових закладів для втримання учительського персоналу. До речі, про процес спаду числа дітей в наших школах я писав на сторінках ,,Свободи'' біля двох років тому, подаючи числові дані, які вказували на спад. Уже в той час я підкреслював важливість цього питання і старався його зактуалізувати, тобто щоби цим питанням не займались тільки одиниці — отці парохи, Сестри й поодинокі особи, але ми всі разом. На жаль, так воно не сталось. Батьківський Комітет при Українській Школі св. Юра був улаштував спеціяльну пресову конференцію присвячену виключно цим питанням. Одначе, відгук був слабенький, а навіть мляво-кволий і без життя. Гадаю, що питання є куди складніше, якби могло на перший погляд виглядати. Про це вже почали говорити з амвони отці св. Юра, вказуючи і підкреслюючи потреби Школи св. Юра. Значить, проблема існує, і без нашого вкладу, без нашої активної постави до цих питань сама не розв'яжеться.

Повернімось до наголошених двох основних питань, себто малочисельности дітей у цілоденній Школі св. Юра і справа фінансів.

Якщо йдеться про перше питання — малочисельність то воно сильно завважується не тільки у нашій Українській Школі св. Юра, але у всіх приватних католицьких, як також публічних школах. Отже, тут можна сказати, що це явище загальне, зумовлене низьким приростом населення. Цей факт спричинився до того, що сьогодні замикають або продають публічні школи. Про ці проблеми широко інформував на своїх сторінках ,,Ню Йорк Таймс''. В римо-католицьких школах є також мале число дітей по клясах. Католицькі школи не можуть сказати — ми замикаємо школу. В деяких місцевостях це сталось, але виявилось неправильним. Із закриттям школи закривається, в якійсь мірі, і церковне життя. Звичайно це не стається відразу, але воно має свої наслідки в майбутньому. Отже, існує конечність втримувати школи,але для цього потрібно фінансів.Щоби це питання позитивно розв'язати,придумано спільні кляси,себто навчання дітей з першої й другої кляс відбувається спільно.Для цього виготовлено певну методу і підготовляється учителів, щоби вони могли такі кляси навчати. Вже є виготовлена ціла система і дальше розпрацьовується це питання.

На ширших сходинах батьків Школи св. Юра в Ню Йорку, які скликав Батьківський Комітет з Дирекцією Школи запрошено з освітнього діяцезального католицького сектора пані Фенінг, яка з'ясувала батькам питання злучених кляс. Її інформації були цікаві, хоча метода застосування, подекуди мала посмак експериментальности. Така є сучасна дійсність і до неї треба пристосуватись. Розв'язка, яку прийнято без сумніву є кращою, як закривати школи і позбавляти, чималого сегменту дітей належного, в релігійному дусі навчання, що є важливим.

Цей стан в скорому часі не менше відіб'ється на середніх школах,' а згодом й на університетах. Цього проміжку ніхто не зможе проскочити, з цим питанням прийдеться зустрінутись у щоденному житті. Це питання окреме над яким тут не буду зупинятись, бо для цього потрібно окремої статті.

Коли ж взяти до уваги Українську Школу св. Юра, то в нашому випадку, це питання ще більше ускладнюється. Крім цього, що є загальний спад народжень, українські молоді супружжя не поселюються в околиці Школи св. Юра, але вибираються поза Мангетен, або взагалі виїжджають поза Ню Йорк. Отже, тим самим приплив до Школи св. Юра є незадовільний. На сьогодні числово Українська Школа св. Юра представляється наступно: садочок — 7 осіб, перша кляса — 14, друга — 13, третя — 11, четверта — 21, п'ята — 22, шоста — 21, сьома — 34, і восьма — 36, разом 179 учнів. Таке число учнів не може своїми оплатами втримати учительського складу. Постійно поважну суму грошей докладає парафія.

Була мова, щоби до Школи св. Юра допустити не тільки українського роду дітей. Однак після певної аналізи цього питання прийдено до переконання, що коли б допустити всіх, тоді можемо мати більше число дітей, але під оглядом фінансовим, це нам не допоможе, бо довкілля є таке, що фінансово нам допомогти не може, навпаки може більше знищити школу. Отже, ця розв'язка відпадає. Але є можливість, — це тоді, якщо б батьки не тільки ті, що живуть у Мангетені привозили своїх дітей; це до деякої міри рятувало б ситуацію. Це не легке завдання, але цей вклад може принести добрий вислід. Бо ж керуючись тільки вигодами, можемо втратити свою дитину. Батьки, що мають дітей у шкільному віці повинні добре над цим застановитись.

З повищого випливає, що хоча це питання не легко розв'язати проте всі спільно ми цього можемо домогтися. Думаймо над цим і працюймо для цього, але всі разом і ті, що мають і ті, що не мають дітей. Допоможім Українській Школі св. Юра фінансово. Постараймось, щоби Школу св. Юра втримати, бо це наша українська оаза серед пустині. Знаємо, що закрити Школу легко, але знову відкрити куди тяжче. Скажімо собі, що проблема Школи св. Юра є нашою спільною проблемою, і як таку постараймось спільно розв'язати.

Микола Галів

Пам'яті о. протоієрея Івана Чумака

На 83-му році свого страдницького життя в Гартфорді з волі Божої заснув вічним сном о. прот. Іван Чумак.

Блаженної пам'яті о. Іван народився 8-го травня 1893 р. в Новомиргородці на Херсонщині в заможній селянській родині. У Златопільську Покійний закінчив державну гімназію і деякий час учителював у початковій народній школі. Коли уряд УНР проголосив у 1919 р. автокефалію Української Православної Церкви, бл. п. о. Іван вступив до пастирської школи; в 1927 році закінчив навчання і 15-го березня 1927 р. його висвятив Єпископ Юхим Калішевський у священичий сан.

Але тяжка недоля стрінула бл. п. о. Івана в Україні, поневоленій московським окупантом. Одинадцятого лютого 1930 р. в хату вдерлися чекісти, схопили його, вкинули до ,,чорного ворона'', привезли і замкнули у бупегарні при НКВД. Після відбуття совєтського судового фарсу бл. п. о. Івана за агітацію проти совєтської власті заслано на сім років каторжних робіт на далеку північ в Архангельськ, коло Білого моря, в табір число 10. Сім років бл. п. о. Іван відбув каторги і після тяжких страждань, глибокої туги за своєю родиною і рідним краєм повернувся в Україну. Але й тут чекало його тяжке горе: в 1933 р. з голоду померли діти — його безцінний скарб. Чудом пережила знеможена і цілковито виснажена голодом паніматка.

Та недовго бл. п. о. Іван мав сякий-такий спокій. Вибухла війна, і Україну знов окупував не менш жорстокий від московського гітлерівсько-геспапівський окупант. Коли втікали німці з України, бл. п. о. Іван не мав і не міг мати іншого виходу, як, рятуючись від ,,отца народов'' Сталіна і його гайдуків, залишити рідну землю і мандрувати на Захід. Але паніматка з шестимісячною донечкою не відважилась тікати в страшне невідоме. І так, бл. п. о. Іван сам виїхав у Німеччину.

Тут він душпастирював в дипівських таборах: в Ганау, Новому Ульмі і в Авзбурзі. В Авзбурзі тяжко захворів, лежав у лікарні. Вийшовши з лікарні бл. п. о. Іван виеміґрував до Америки і був священиком в Гартфорді, Ню Гейвені і Ветгерфілді.

Готуючись в ,,далеку дорогу'', бл. п. о. Іван заповів свою останню волю: пожертвував з його ощадностей на будову церкви св. Володимира в Гартфорді, на церкву св. апост. Андрія в Баунд Бруку і на державно-національні організації в ЗСА. Заповів також бл. п. о. Іван, щоб його похорон відправився за київськими напівами та щоб очолив усі похоронні відправи о. протопресв. Віталій Коваленко — декан, а некролог до преси, щоб написав нижчепідписаний.

Похорон бл. п. о. Івана відбувся у четвер, 23-го грудня м. р., на цвинтарі в Баунд Бруку. Покійний залишив у глибокому смутку доньку з внуками в Україні і родину Глинських, що 16 років опікувалася ним як рідним.

А. Манойло

Малярська виставка д-ра І. Калиневича в Балтіморі

Балтімор, (Р.З.)—59-ий Відділ Союзу Українок в Балтіморі, як звичайно водиться по добро-сусідськи з Вашінґтонською громадою, радо прийняв на себе спонзорство малярської образотворчої виставки д-ра Іларіона Калиневича, — мистця, що хоче бачити все у правдивому світлі і дійсному вигляді сприятливому і для розуму і для душі.

Його олією і акварелею виконані образи пейзажі, квіти, гуцульські церковці і краєвиди Батьківщини і притягали око, і давали насолоду спокою і гідности мистецької краси переданої на полотні.

Виставку влаштовано в суботу і неділю 5-го і 6-го березня ц.р. у залі ,,Самопомочі'' і треба признати, вона втішалася активним зацікавленням місцевої громади.

Іларіон Калиневич, хоча професійно працює у Конгресовій Бібліотеці у Вашінґтоні, закінчив студії мистецтва на Мерилендському університеті і вже кількакратно влаштовував свої мистецькі виставки в різних американських організаціях. Виставку відкрила і представила мистця мґр Лідія Лемішка, — культурно-освітня референтка 59-го Відділу СУА, підкреслюючи значення малярського мистецтва в історичному аспекті розвитку української культури, а зокрема в сьогоднішню добу нашої зустрічі віч-на-віч з культурою Америки.

500 ДОЛ. НА КОРПОРАЦІЮ „УКРАЇНСЬКА ОПЕРА"

Мастік, Н.Й. — Корпорація „Українська Опера" в Ню Йорку одержала від п. Івана Деркача пожертву у висоті 500 дол. Дир. І. Деркач з Ню Йорку таким чином став першим меценатом Корпорації „Українська Опера". До середини квітня було зібрано на цілі Корпорації від жертводавців понад 6,000 дол. Президентом Корпорації є маестро Лев Рейнарович, за збирання фондів відповідає керівник Фундації інж. Микола Андреадіс, а за загальний нагляд над фінансами — д-р Володимир Нестерчук.

Пожертви, що їх подвоюють стейтові власті, можна відтягати від податків. Тепер Корпорація провадить реєстрацію молодих українських оперових солістів і солісток з вищою музично-вокальною освітою.

Пожертви надсилати на адресу: Ukrainian Opera, Inc, P.O. Box 265, Mastic, N.Y. 11950.

Українська виставка в Ґленс Фоллс

Перша українська та етнічна фестиваль-виставка відбулася у Мистецькому Центрі Північної Округи, в Ґленс Фоллс, Н.Й., в суботу 4-го і неділю, 5-го березня, між 12 год. полудня, а 7-ою год. вечора. Українську виставку заплянувала учителька Оля Ґарбовська-Величко ще минулого року після того, як у місцевій газеті поміщено знімку українських писанок, одначе у дописі було зазначено, що це російські писанки. Пані Ґарбовська-Величко звернулась до редакції, щоб справити помилку, та це їй не вдалось. Тоді вона рішила зорганізувати Український Фестиваль, запросити кореспондентів і познайомити їх і інших американців із нашою культурою та українськими славними писанками. Віднайшовши ще одну вчительку Ненсі Оудекерк, яка по батькові також українка, і хоч у дитинстві вона не знала про українство, то тепер її ентузіязм до всього того, що українське лише можна подивляти. Ось і вони обидві вже у серпні минулого року приступили до зорганізування української виставки.

Українців у Ґленс Фоллс немає, за виїмком цих двох пань, тому то організація виставки справляла величезні труднощі. Тут знаходиться громада людей, які походять із наших західніх земель, та вони почуваються росіянами, хоч по-російськи й говорити не вміють. Улітку проживає кілька наших родин у курортній місцевості, Лейк Джордж, що знаходиться яких 10 миль від Ґленс Фоллс. Тож організація виставки і програми спадала на відповідальність обох пань, Ґарбовської-Величко і Оудекерк. Пані Оля визичила свою власну багату колекцію українського народного мистецтва та своїх батьків, д-ра Богдана і Роми Ґарбовських із Ютики та інших приятелів, а до того 99—ий Відділ СУА з Олбані прийшов й з допомогою, як рівнож поодинокі колекціонери цієї округи.

Почалось збирання експонатів. Треба було нав'язати контакт із управою Мистецького Центру Північної Округи, щоб знайти приміщення на виставку. Пані приступили до приготування та друкування інформацій, запрошень і програмок на виставку, щоб розіслати до членів Мистецького Центру і до гостей. Вже на 24-го лютого появилась знімка пань із дописом про заплановану Українську Виставку. Приготовано і видруковано інформаційні матеріяли про Україну, народне мистецтво, кераміку, вишивки, різьбарство, писанки, бандуру та адреси українських крамниць. Директорка Мистецького Центру, Сара Катшел, прихильно поставилась до пропозиції наших пань і навіть сама включилась до приготування виставки, і знімка цих трьох пань в українських вишивках появилась у місцевій пресі. До дванадцятої години в суботу, експонати вже були розложені і пані Оля і Ненсі, при допомозі інших, вже ждали на відвідувачів.

Виставка почалась висвітленням фільму ,,Писанка'', Новицького, у місцевій бібліотеці, про що постарався д-р Богдан Ґарбовський. Фільм глядачам дуже подобався, а після його висвітлення всі присутні подались до будинку Мистецького Центру Північної Округи. Естетично розложені експонати були розміщені у вітринах і на партері: вишивки, різьба інкрустація, народні ноші земель України, кераміка, преса, книжки, українські карточки, пластинки, писанки, ляльки, подушки і інші речі. Із пластинок розливались українські мелодії. На другому поверсі можна було купити українське печиво і каву, а далі родина Ликтеїв з Ютики демонструвала. Батько грав на бандурі, мати Євгенія, вишивала, молодша дочка, Христя, показувала як розмальовується українську кераміку, а старша, Катруся, писала писанки. Михайло Коцур із Вотервліту також показував як пишеться писанки і коло кожного із них гуртувались цікаві глядачі, а далі Ликтей показував прозірки із України і українського мистецтва.

Виставка випала дуже успішно бо її відвідало багато глядачів. Гості висловлювались про неї із суперлятивами. Про її успіх свідчить ще й те, що в понеділок після виставки на першій сторінці місцевої газети ,,Повст Стар'' появилась знімка Я.Ликтея із бандурою, а на 19 ст. була поміщена друга знімка Михайла Коцура в українській ноші, як він пише писанки, а під нею видніла гарна стаття.

Після виставки посадник міста написав дуже гарного та похвального листа Олі Ґарбовській—Величко, зазначуючи, що йому виставка дуже подобалась яку він бачив останнього дня, в неділю. Виставка дала наших ініціяторкам велику моральну користь, а українцям насолоду, та доказала, що навіть одна, чи дві особи можуть доконати великого діла, та взявшись за працю,можна познайомити наших співжителів із українською багатою культурою. Оля Ґарбовська-Величко із родиною належить до УНС, а доня Богданна, минулого літа працювала на Союзівці.

Ярослав Ликтей

Призначено цьогорічні нагороди Пуліцера

Ню Йорк. — У понеділок, 18-го квітня, тут проголошено цьогорічні престижеві нагороди Пуліцера за осяги в журналістиці, як також в ділянках історії, поезії, загально історично-документальних творів, за біографію та за музичні твори. Цього року не признано жадної нагороди за белетристику.

Цьогорічні нагороди Пуліцера, які започатковано 61 років тому, і які призначує Колюмбійський університет, в категорії журналістики здобули: за публічну службу — газета ,,Луфкін Нюз'' із Тексасу; загальне звітування з місцевостей — Марґо Гюстон з ,,Мілвокі Джорнал''; спеціяльне місцеве звітування — Ацел Мур і Венделл Равлс з ,,Філядельфія Інкваєрер''; звітування про крайові справи — Волтер Мірс з ,,Ассошіейтед Пресс'' за репортажі з виборчої кампанії; за редакційні статті — Волтер Леруд, Фостер Чирч, Нормен Кардоза з ,,Рено Івнінг Ґазетт'' і ,,Невада Стейт Джорнал''; редакційні карикатури — Пол Шеп з ,,Бостон Ґловб''; фотографії до новинок — Ніл Улевіч з ,,Ассошіейтед Пресс'' і Стенлі Форман з ,,Бостон Гералд Амерікен''; фотографії до репортажів — Ровін Гуд із ,,Чаттануга Нюз-Фрі Пресс''; коментарі — Джордж Ф. Вілл з ,,Вашінгтон Пост Врайтерс Ґруп''; рецензії — Вілліям МекФірсон з ,,Вашінгтон Пост''. Цього року не призначено нагороди за звітування міжнародних новин. Золоту медалю, тобто, найвищу нагороду, признано газеті ,,Луфкін Нюз'' з Луфкіну, Тексас, за публічну службу в ділянках репортажів і редакційних статтей.

Нагороди Пуліцера в інших категоріях були: історія — ,,Ди Імпендінг Крайсіс'' Дейвида Поттера про Громадянську війну; біографія — ,,А Принс оф Авер Дисордер'' Джона Мека (життя письменника Т. Е. Лоренса); поезія — ,,Дівайн Комедіз'' Джеймса Меррілла; загально історично-документарні твори — ,,Бютіфул Свіммерс'' Вілліяма Варнера; музика — ,,Виженс оф Террор енд Вондерс'' Ричарда Верніка (твір для оркестри і меццо-сопрано).

Крім того, була признана спеціяльна нагорода для книжки ,,Рутс'' Алекса Гейлі, в якій автор описує життя негритянської родини від часів невільництва до визволення після Громадянської війни. Як відомо, на підставі цієї книжки була передавана серія телевізійних передач.

Вечір о. Петра Чавса, автора твору "У вирі життя"

В Українському Американському Інституті в Ню Йорку 29-го грудня м. р. відбулася надзвичайно оригінальна імпреза, де представлено о. декана Петра Чавса та його твір ,,У вирі життя та Мостищина і Судововишенщина'', що його зредагував д-р Василь Вереш, а видав Дієцезальний Музей і Бібліотека української католицької церкви в Стемфорді, Конн. у 1976 р. Книжка має імпріматур Владики Йосифа, число картки Бібліотеки Конґресу ЗСА та обкладинку роботи мистця-маляра Богдана Титли. Видана вона старанно, на доброму папері, з портретом автора та його автографом, як також із багатими ілюстраціями на 376 сторін, з індексом імен осіб, про яких йде мова в книзі. Видрукувала її друкарня ,,Свобода'' в Джерзі Ситі, Ню Джерзі.

У виповненій публікою залі УА Інституту зібралися представники українських наукових, професійних, громадських установ та велика кількість священиків з Владикою Йосифом Шмондюком і його канцлером о. шамбеляном Е. Монастирським,. які привезли о. дек. Петра Чавса.

У президії засіли Владика Йосиф Шмондюк, о. декан Петро Чавс та д-р Василь Вереш. Програму вечора відкрив Владика Йосиф молитвою й коротким словом. Редактор твору д-р Василь Вереш представив автора й дав огляд його багатогранного й страдального життя в краю й на іміграції, яке знаходить віддзеркалення у о. дек. П. Чавса праці-споминів ,,У вирі життя''. Автор, о. дек. П. Чавс, розповів про те, що його спонукало ті спомини написати, зокрема він вказав на його глибоку віру в Бога та відповідальність перед прийдешніми поколіннями. Його ідеалістична філософія, висловлена в словах ,,Бог і Батьківщина'', ціле життя була його дороговказом. Боже Провидіння дозволило йому дожити до близько 94 років життя, які сповняться в січні 1977 р.

З черги від НТЩ привітав автора о. д-р проф. Война, а директор канцелярії НТШ інж. Р. Кобринський передав письмо. Від Українського Книжкового Центру та від Українського Бібліотечного Т-ва Америки секретар д-р Ол. Соколишин, який знав автора ще з часів студій в Інсбруці, Австрія, й якого з Богданом Зоричем він часто відвідував у Ляндеку в Австрії. Від УККА вітав автора ред. д-р Вол. Душник, вказуючи на велике значення писання за життя споминів. На жаль, багато українських визначних людей їх не написали, наприклад, д-р Лонгин Цегельський, ред. Василь Мудрий та інші. Від Карпатського Дослідчого Центру привітав автора прем'єр Ю. Ревай, від Літературно-Мистецького Клюбу — проф. П. Андрусів, який порівняв писання автора до знятого з обігу твору молодого українського автора в поневоленій Україні, який цей твір назвав ,,Перо золотої птиці'', бо він у своєму творі позбирав пера золотої птиці — спомини, які ніхто інший не напише про наше релігійне життя у Західній Україні. Слідували привіти від родини Клюфасів, Савицьких з врученням квітів, робив знімки д-р Р. Голіят та фільмував п. Кулинич.

Після виступів і привітів редактор збірника д-р Василь Вереш закликав присутніх набути той твір, автор якого з цієї нагоди підписував автографи. Слід зазначити, що д-р Василь Вереш ще 1955 р. видав цінний англомовний довідник ,,Ґайд ту Юкрейнієн-Амерікен інститушен, професіоналс, енд бизнесис'', 1976 р. зредагував Збірник Комітету 200-річчя Американської Революції й 100-річчя поселення українців в ЗСА, а недавно — твір о. дек. П. Чавса. Зі слів автора, редактора й представника УБТА було видно, що велику заслугу у виданню твору о. дек. П. Чавса має Владика Йосиф, який, крім моральної допомоги й підбадьорення автора, дав всю належну фінансову базу під видання того твору й тому йому належиться велике признання й подяка. Офіційну частину цієї унікальної імпрези закінчено словом Владики Йосифа, який накінець провів молитву.

Опісля д-р Василь Вереш попросив усіх на прийняття, закликаючи купувати книжку о. Петра Чавса. Під час перекуски в імені Українського Американського Інституту забрав слово адв. Михайло Пізняк, піднісши тост з многоліттєвієм авторові й Владиці, Почесному Членові того ж Інституту. Накінець присутні на заклик Мирослава Клюфаса відспівали редакторові твору о. П. Чавса, д-рові Василеві Верешові, многоліттєвіє. Багато присутніх закупило книжки, дохід з продажу яких йде на Дієцезальний Музей і Бібліотеку української католицької церкви в Стемфорді, Конн., де й далі можна замовляти ту книгу, яку видано тиражем 2,000 прим., й 500 прим. якої вже розійшлося. Ціна її в передплаті — 10 дол., а після появи кошт з пересилкою виносить 12.50 дол.

Д-р Ол. Соколишин

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА в ЗСА

повідомляє

що літом 1977 р. відбудуться наступні ПЛАСТОВІ ТАБОРИ

I. ВОВЧА ТРОПА:

Окружні виховні табори: Від 9 липня до 30 липня 1977 р.:

а. Табір новачок
б. Табір новаків
в. Табір юначок
г. Табір юнаків

За інформаціями звертатися до Управи „Вовчої Тропи" (голова пл. сен. Андрій Ластовецький; секретар — ст. пл. Роман Юзенів) на адресу: "Wowcha Tropa" — 140 Second Ave., New York, N.Y. 10003. Телефонічно в середу і п'ятницю вечером по 6-ій годині на число: (212) 982-4530.

II. НОВИЙ СОКІЛ:

Окружні виховні табори: ВІД 3 липня до 23 липня 1977 р.

а. Табір новачок
б. Табір новаків
в. Табір юначок
г. Табір юнаків

За інформаціями звертатися до таб. реф. пл. сен. О. Бережницької. Адреса: 402 Sweet Avenue, Buffalo, N.Y. 14211. Tel. (716) 895-0274.

III. ПИСАНИЙ КАМІНЬ:

Окружні виховні табори: Від 9 липня до 30 липня 1977 р.

а. Табір новачок
б. Табір новаків
в. Табір юначок
г. Табір юнаків

За інформаціями звертатися до таб. реф. пл. сен. Ярослава Кришталовича: 3003 Center Dr., Parma, Ohio 44134; tel. (216) 845-1211.

IV. ЗЕЛЕНИЙ ЯР:

Кошові виховні табори: Від 10 липня до 30 липня 1977 р.

а. Табір юначок
б. Табір юнаків
в. Табір новачок
г. Табір новаків

За інформаціями звертатися до таб. реф. пл. сен. Мирослава Приймн — 26436 Haverhill, Warren, Mich. 48091, tel. (313) 755-6855.

V. БЕРКУТ:

Окружні виховні табори: Від 10 липня до 30 липня 1977 р.

а. Табір новаків
б. Табір юначок
в. Табір новачок
г. Табір юнаків

За інформаціями звертатися до таб. реф. ст. пл. Олега Скуб'яка: 2634 W. Iowa St., Chicago, Ill. 60622; tel. (312) 227-6047.

VI. БОБРІВКА:

Окружні виховні табори: Від 9 липня до 30 липня 1977 р.

а. Табір новачок
б. Табір новаків
в. Табір юначок
г. Табір юнаків

За інформаціями звертатися до голови ОТК пл. сен. Володимира Лучканя: 106 Seymour Avenue, W. Hartford, Conn. 06119, tel. (203) 236-4850.

VII. ЛОС АНДЖЕЛЕС:

Окружні виховні табори: Від 18 червня до 2 липня 1977 р.

а. Табір новачок
б. Табір новаків
в. Табір юначок
г. Табір юнаків

За інформаціями звертатися до таб. реф. пл. сен. Дарії Чайковської: 4002 Rand Court, Sherman Oaks, Cal. 91403, tel. (213) 981-3196.

Спеціалізаційні табори:

МОРСЬКИЙ ТАБІР — під проводом ЧОРНОМОРЦІВ — в часі від 30 липня до 13 серпня 1977 р., Cranberry Lake, N.Y. Зголошення слати на адресу ст. пл. Ростислава Слабіцького: 60-15 68th Rd., Ridgewood, N.Y. 11227, tel. (212) 456-3950.

СПОРТИВНО-ВИШКІЛЬНИЙ ТАБІР — під проводом ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ — в часі від 30 липня до 13 серпня 1977 р. на „Вовчій Тропі". Зголошення слати на адресу пл. сен. І. Декайли: 42-22 194th St., Flushing, N.Y. 11358, tel. (212) 357-5721.

ШКОЛА БУЛАВНИХ І ЛІСОВА ШКОЛА — Міжкрайові Вишколи провідниць та провідників для юнацьких таборів відбудуться від 30 липня до 13 серпня 1977 р. в горах Кетскіл, біля Гантеру, Н. Й.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
ВІДДІЛИ 45 і 24-ий в ЕЛІЗАБЕТ, Н. Дж.

В неділю, 24 квітня 1977 р., год. 4-та по пол. в церковній залі св. Володимира (за церквою)

при Grier вулиці
влаштовують

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

ПРИ ПЕРЕКУСЦІ і СОЛОДКІМ.

Участь беруть: ВОЛОДИМИР БІЛЯЇВ, Філядельфія, Па.
РОМАН ЛЕВИЦЬКИЙ, Елізабет, Н. Дж.
Просимо про численну участь.

УПРАВИ ВІДДІЛІВ

ПОДЯКА

Вертаючись до здоров'я, вважаю моїм обов'язком зложити найглибші вислови подяки: Вп. Д-рові Олександрові Черникові, голові департаменту хірургії Сабирбин Дженерел Госпіталь за лікування та переведення операції. Впр. о. Д-рові Р. Попівчакові за духовну опіку. Приятелям і Знайомим за відвідини, квіти, слова підбадьорення у листах і телефонах. Усім Особам, що не жаліли свій труд і час улегшити наші турботи.

Д-р Юрій Рибак

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюю щиру подяку

Мгр МАРТІ ЦИБИК,

викладачеві музики в Ocean County College і Essex County College, за допомогу у влаштуванні двох виставок моєї різьби в Ocean County Fine Arts Gallery в Toms River, N.J., а також за участь в телевізійній програмі.

ВАЛЕНТИНА ТРЕТЯК

ПОСАДНИК РІЗЗО...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Мороза була фільмована великими філядельфійськими станціями, 3-ою і 6-ою, й опісля вимки із тієї імпрези, враз з короткими інформаціями про переслідування Мороза, були показані мільйонам глядачів під час передачі новин о год. 6-ій і 11-ій увечорі.

Філядельфійський Комітет Оборони Мороза, який зорганізував цю імпрезу, приготовив теж відповідне звернення у справі переслідувань Мороза, яке враз із його знімкою на тлі в'язничних ґрат мало появитися у найбільшому філядельфійському щоденнику „Філядельфія Інквайрер" у дні 15-го квітня. Число „Інквайрера" із 15-го квітня появилося без цього звернення і опісля виявилося, що хтось украв чи знищив текст цього звернення і всякі відносні прилоги. Дирекція „Філядельфія Інквайрера" зарядила слідство у цій справі. Філядельфійський Комітет Оборони Мороза має великі пляни на майбутнє, включно із висилкою спостерігачів на другу міжнародну конференцію у справі договору у Гельсінках, яка відбудеться у червні в Беоґраді.

Ця справа, як й інші запляновані акції вимагають великих фінансових коштів. Маємо надію, що жертвенна філядельфійська громада, яка завжди доцінювала невтомну працю, розумне плянування і небуденні успіхи акцій Комітету Оборони Мороза, також цим разом дасть йому змогу здійснити його пляни збільшеною фінансовою допомогою.

УПРАВА БАТЬКІВСЬКОГО КОМІТЕТУ
при ОСЕРЕДКУ СУМА в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.
влаштовує

ПЕРШУ ВЕСНЯНУ ЗАБАВУ

**в суботу, 23 квітня 1977 р., год. 9-та веч.
в залі Української Централі в Пассейку**

при звуках оркестри „ДНІПРО"

КОМІТЕТ МИРЯН
УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ СВ.О. МИКОЛАЯ
при співучасті
ОРГАНІЗАЦІЙ ПАССЕЙК-БЕРҐЕН, Н. Дж.
влаштовує

БЕНКЕТ

з нагоди підвищення пароха української католицької церкви св. о. Миколая
ВИСОКОПРЕПОДОБНОГО О. КРИЛОШАНИНА
Володимира Білинського
до гідности Мітрата, що його довершив Блаженніший Патріярх Йосиф I.

Бенкет з відповідною програмою відбудеться
**в неділю, 22 травня 1977 р. о год. 4 по пол.
в Українській Централі**
при 240 Hope Avenue, PASSAIC, N.J.

Квитки можна набути в п. ГАЛИНИ МАКСИМЮК, 77 Parson Rd., Clifton, N.J. 07012, tel. (201) 472-6822.

ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТИ СЕРДЕЧНО ЗАПРОШУЄ —

КОМІТЕТ

Миряни Нюарку, Ірвінґтону та околиці!

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ — ВІДДІЛ НЮАРК-ІРВІНҐТОН
при співучасті
МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ і Б-ВА СЛУГИ БОЖОГО АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО
— влаштовує —

ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ з Мистецькою Програмою

**В неділю, 1-го травня 1977 р., год. 4 по пол.
в залі Українського Народного Дому**
140 Проспект Авеню, ІРВІНҐТОН, Н. Дж.

ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

Квитки 5.00 дол. для дорослих, 2.00 дол. для молоді. Просимо замовляти квитки телефоном 761-4241. Всіх Мирян Нюарку й околиці запрошує —

КОМІТЕТ

Комітет Будови Церкви при Парафії св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

влаштовує

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ

**в днях 29, 30 квітня і 1-го травня 1977 року
при 7-ій вулиці в Ню Йорку, Н. Й.**
(між Другою і Третьою Авенями)

Офіційне відкриття в п'ятницю, 29-го квітня, о год. 7-ій веч.

В мистецькій частині Фестивалю виступлять:

- Хор „Молода Думка";
- Хор, Співочий Ансамбль і гагілки студенток Академії св. Юра;
- Хор „Жайворонки", танцювальний ансамбль „Верховинці" та молодша танцювальна група Осередку СУМА в Ню Йорку;
- Студія Українського Народного Балету Уляни Кунинської-Шмериковської;
- Гагілки старшої групи та Танок-Казка молодшої групи, Пластової Станиці Ню Йорку;
- Танок Світлички при 83-му Відділі СУА, та інші.

В програмі візьме участь около 300 виконавців української молоді.

В Фестивалі заповіли участь визначні стейтові і міські особистості, як рівнож телевізія і преса.

В ПРОГРАМІ: різні гри, смачні українські страви у заряді Комітету. До численної участи запрошуємо все Українське Громадянство великого Ню Йорку і околиць.

ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ СВ. ЮРА.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

ВИСТАВКА КАРТИН СТЕФАНІЇ БЕРНАДИН

Філядельфія, Па. — Заходами Фінансової Комісії СФУЖО і Об'єднання Жінок ОЧСУ тут в п'ятницю, 22-го квітня ц. р., о год. 7:30 вечора в залі Спортового Осередку „Тризуб" при 4932 Н.Брод вулиця, відбудеться відкриття виставки образів пані Стефанії Бернадин. Виставку відкриє проф. Петро Мегик. В суботу і неділю, 23-го і 24-го квітня виставка буде відкрита від год. 10 ранку до 7-ої вечора.

ХРИСТИНИ 19-ГО ВІДДІЛУ СУА

Трентон, Н. Дж. — В суботу, 30-го квітня ц. р., тут в парохіяльному центрі св. Йосафата при 1195 Дуц евеню відбуватимуться Христини 19-го Відділу СУА. У програмі: год. 6-та перекуска, год. 6:30 — вечеря з мистецькою програмою, в якій виступить ансамбль „Намисто" з Вашінгтону; год. 9-та — забава з танцями.

СЕМІНАР ТУСМ-У

Ню Йорк. — Крайова Управа Товариства Української Студіюючої Молоді (ТУСМ) влаштовує тут в неділю, 24-го квітня ц.р. в приміщеннях Дому ОУВФ при 136 2-га евеню, семінар, на якому будуть порушені справи, що мають пряме відношення до праці української спільноти. В програмі, яка почнеться в год. 10-ій перед полуднем передбачено доповіді на теми: а) „Чому ідеологія?" — Роман Зварич, б) „Шкідливий вплив марксизму" — д-р Володимир Зарицький, в) „Сучасна українська націоналістична ідеологія" — д-р Петро Мірчук; Після обідової перерви друга сесія присвячена аналізі теперішньої еміґрації з СССР. Будуть виголошені доповіді: а) „Аналіза груп дисидентів" — мґр Володимир Микула, б) „Політика людських прав" — мґр В. Ґут-Кульчицький, в) „Наша оцінка і постава російської еміґрації з СССР" — д-р Анатолій Бедрій. Вступ на панель: дорослі 5, студіююча молодь 3 доляри.

ЗУСТРІЧ У ЧІКАҐО

Чікаґо, Ілл. — Комітет Об'єднаних Українських Жіночих Організацій влаштовує тут у неділю, 1-го травня ц. р., о год. 3:30 по полудні в Домі СУМА при 2457 В. Чікаґо вулиці, зустріч громадянства під моттом „В єдності до мети", присвячену Третьому Світовому Конґресі Українського Жіноцтва. Головну доповідь на зустрічі виголосить мгр Дора Рак з Ню Йорку на тему: „Світова декада жінки і наші можливості"

ВЕЧІР ТУІ В НЮЙОРКУ

Ню Йорк. — В суботу, 23-го квітня ц. р., тут у приміщеннях Українського Інституту Америки — 2 Схід 79-та вулиця, відбудеться п'ятий товариський вечір Товариства Українських Інженерів Америки Метрополітального Відділу. У програмі, що почнеться о год. 7-ій вечора: доповідь інж. Івана Сося на тему „Україна в прозірках з вікна високопростірного літаючого сателіта"; виступ концертової піяністки проф. Дарії Гординської-Каранович, тягнення бльочків нагород степендійного фонду для студентів. Вечором проводитиме інж. Юрій Базилевський і інж. Наталія Макаревич, голова Стипендійного Фонду.

СОНЯ ШЕРЕҐ НА РАДІОПРОГРАМІ

Ню Йорк. — Визначна учиниця УМІ, Соня Шереґ, кляси пані Калини Чічки-Андрієнко, виступить в неділю, 24-го квітня ц. р., о год. 11-ій перед полуднем разом з іншими здібними студентами музики у музичній радіопрограмі (WNYC-FM), яку спонзорує Американська Музична Асоціяція. Соня гратиме на фортепіяні на рекомендацію окремого жюрі, 3-голосову інвенцію Й. Себастіяна Баха і Українське скерцо М. Сільванського.

ВИШИВАНА ДИТЯЧА ЗАБАВА СУА У ВАШІНҐТОНІ

Вашінгтон. — В неділю, 24-го квітня ц. р., о год. 3-ій по полудні тут в залі Ст. Колюмбас епіскопал чирч при 42 і Албемарл вулиці Н. В. відбудеться вишивана дитяча забава, зорганізована 78-им Відділом СУА у Вашінґтоні. Забава почнеться о год. 1-ій по полудні. В програмі: гри і забави та спільна перекуска.

КОНЦЕРТ ВИЗНАЧНИХ УЧНІВ УМІ

Ірвінгтон, Н. Дж. — В неділю, 24-го квітня ц. р., о год. 6-ій вечора тут в залі Українського Народного Дому при 140 Проспект евеню відбудеться концерт визначних учнів Українського Музичного Інституту кляс М. Байлової, Т. Богданської, Р. Венке, Д. Каранович, Г. Клим, К. Чічки-Андрієнко; виконавці: Марта Аєрбе, Ігор Ільницький, Надя Яворська, Елизабет Гофман. Емі Вонґ, Аніта Аєрбе, Надя Гнат, Борис Буняк, Наталія Шевченко, Лариса Гусак, Таня Гірняк, Таня Бабенко, Соня Шереґ, Роберт Дурзо, Марта Мачай і смичковий ансамбль УМІ.

Міжнародна Амнестія домагається від Чіле вияснення за 1,500 в'язнів

Ню Йсрк. — Міжнародна Амнестія, головна квартира якої знаходиться в Лондоні, звернулася до уряду Чіле, щоб він дав вияснення, що сталося з 1.500 політичними в'язнями, які „пропали без вістки". Речники Міжнародної Амнестії проголосили свою вимогу на пресовій конференції в Ню Йорку і рівночасно також в інших країнах. Вони заповіли, що робитимуть натиск на уряд Чіле, щоб він припинив арешти і покарання багатьох в'язнів політичною поліцією. Запитаний про вияснення речник чілійської делеґації до Об'єднаних Націй повторив попередню заяву свого уряду, що уряд Чіле звільнив усіх в'язнів, які сиділи за зраду батьківщини, крім одного комуністичного лідера, і тому обвинувачення проти Чіле є „безпідставними". На пресовій конференції, яка відбулася в приміщеннях Сіті Юніверситі Ґраджуейт Сентер на 42-ій вулиці, представники Міжнародної Амнестії показували 560 імен арештованих чілійців, про долю яких уряд Чіле „нічого не знає", але вони були свого часу арештовані політичною поліцією, на що існують свідчення родин і приятелів арештованих. Екзекутивний директор американського Відділу Міжнародної Амнестії, Дейвід Гок, заявив, що організація шукатиме в цій справі піддержки в робітничих юніях, церковних організаціях і серед членів Конгресу.

КАРТЕР ПРЕДСТАВИВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

звернені тим, які користуються меншими автомобілями, що не пожирають так багато пального.

Податки на „марнотратні автомобілі". — Щоб заохотити водіїв автомобілів купувати менші і більш ефективні авта, буде встановлений податок на великі автомобілі, які вживають велику кількість бензини, а покупці малих авт одержуватимуть податкові звороти.

Вищі ціни на природний газ. — Щоб заохотити американські фірми розшукувати за новими покладами природного газу і збільшити продукцію, ціни на природний газ зростуть на 20 відсотків.

Вугілля. — Фірми і фабрики, які почнуть більше користуватися вугіллям, запаси якого великі, замість нафтових продуктів і природного газу, платитимуть менші податки.

Нуклеарна енергія. — Буде збільшене вживання атомової енергії, але під гострішою контролею, щоб запобігти можливим катастрофам. Однак, президент Картер воліє обмежене вживання нуклеарної енергії, а вважає, що більше треба використовувати вугілля.

Ізоляція будинків. — Власники приватних мешканевих будинків і бюрових споруд одержать податкові полегші і звороти, якщо ізолюють свої будинки проти втрати тепла.

Нові джерела енергії. — Корпорації та домовласники діставатимуть податкові кредити за вживання нових джерел енергії, наприклад, якщо користуватимуться соняшною енергією.

Інші заходи. — Уряд встановить нові стандарти для забезпечення більш ефективного приладдя, змінить закони, які контролюють діяльність підприємств комунальних послуг тощо.

У своїй промові на спільній сесії обох Палат Конґресу президент Картер закликав законодавців якнайшвидше схвалити його енерґетичний плян, як також звертався до цілого американського народу, щоб співпрацював з Білим Домом і Конґресом, щоб запевнити успішність цього пляну. Хоча після промови Президента більшість демократичних законодавців позитивно оцінювали пропозиції Білого Дому, то ряд чільних республіканців, як також речники автомобілевої індустрії та представники компаній, які виробляють різні роди пального, твердили, що не можуть погодитися із багатьма аспектами пляну Президента, зокрема з пропозиціями підвищити податки на бензину та на великі авта. Коментатори твердять, що напевно будуть введені зміни в енерґетичний плян Президента та що цей плян правдоподібно буде схвалений щойно за кілька місяців.

Повідомляємо Земляків, Приятелів і Знайомих, що в неділю, 30-го січня 1977 року відійшов у Вічність, на 56-му році життя

бл. п.

ОСИП ҐУЛА

ПОХОРОН відбувся 3-го лютого 1977 року на цвинтарі св. Альфонса в Віндзорі, Онтаріо, Канада.

Про молитви просять —
ПРИЯТЕЛІ і ЗЕМЛЯКИ

З України наспіла сумна вістка, що 17-го квітня 1977 року, в селі Якторові, коло Львова, упокоїлась в Бозі, на 92-му році життя, наша Найдорожча МАМА, БАБЦЯ і БРАБАБЦЯ

бл. п.

АНАСТАЗІЯ з ТАЩИШИНІВ СЕРНА

ПОХОРОН відбувся 19-го квітня 1977 року в Якторові.

ПАНАХИДА за СПОКІЙ ДУШІ ПОКІЙНОЇ буде відправлена в суботу, 23-го квітня 1977 року о год. 8:30 ранку в церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА в АСТОРІЇ, Н. Й.,31-12 30-та вулиця.

У невимовному смутку:

ДОЧКИ з Родиною в Україні
ДОЧКИ з Родиною в Америці
СИНИ з Родиною в Америці
ВНУКИ в Польщі
БРАТ з Родиною в Канаді
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, Україні і Польщі

ЗАКЛИК ЗУАДКОМІТЕТУ

Цьогорічний сезон Воскресіння Христове відчуваємо з новою надією, що від віків сповняє світлом і радістю це велике християнське Свято. Ми є свідками, як у цілому світі голосно пролунали відважні слова провідних державних мужів, в тому і переконливий голос американського Президента для пошанування підставових людських прав, що їх відмовляють своїм громадянам тоталітарні режими.

Ті права проповідував і за них був засуджений на смерть Богочоловік, що своїм світлим Воскресінням наповнив надією людські серця — приніс перемогу правди над неправдою, добра над злом, перемогу справжньої людини з її людськими правами і вірою у краще.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет постав з ціллю станути в обороні прав української людини у той жорстокий час, коли війна позбавила її не тільки основних прав, але і змоги прожити. За тридцять три роки свого існування ЗУАДК перевів велику допомогову акцію в обороні українських виселенців-скитальців, заступаючи їхні права на життя, несучи їм матеріяльну поміч і допомогу в переселенні до нових країн поселення.

Перед ЗУАДКомітетом нові завдання: опіка і заступництво над переслідуваними українцями, які відважно стають на захист своїх національних і людських прав. Ця гуманітарна акція, що лежить в основі статутової діяльности ЗУАДКомітету, примушує нас негайно діяти, щоб у сприятливий час, коли культурний світ заговорив про людські права, добитись цих прав і для української людини.

Вже невдовзі відбудеться міжнародна конференція в справі людських прав. Суспільна Служба Українців Канади, з якою ЗУАДК пов'язаний домовленням про спільну дію в акції допомоги переслідуваним і виселеним українцям, постановила вислати на цю конференцію представника, щоби на цьому міжнародному форумі станути в обороні прав української людини. ЗУАДК веде послідовну матеріяльну допомогу нашим в'язням і їхнім родинам, висилаючи допомогові пакети. ЗУАДК розпочав акцію для переселення усіх тих, що зреклися накиненого і небажаного громадянства і заявив охоту на переселення.

Екзекутива і Дирекційна Рада ЗУАДКомітету вірять, що ЗУАДК — єдина визнана урядом і пов'язана міжнародними договорами в ділянці допомогово-харитативній акції — діє в імені цілої нашої громади і тому сподівається від усіх українців доброї волі повної підтримки. Просимо складати цьогорічний даток на Писанку, що повністю призначена на допомогу переслідуваним і виселеним українцям на вище подану адресу.

Вітаємо всіх українців — і тих, що є переслідувані і тих, що їм дано жити у вільному світі, із Світлим Воскресінням надії на справедливість, що її заповідає відважний клич про людські права.

Екзекутива і Дирекційна Рада Злученого Українського Американського Допомогового Комітету

УМІ приготовляється...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Під час відвідин у „Свободі". На фото (зліва): професори-члени Головної Управи УМІ: Калина Чічка-Андрієнко, Рафаїл Венке, Таїса Богданська, Дарія Каранович і Галя Клим та редактори Василь Тершаковець і Зенон Снилик.

нашої музичної літератури. Гості поінформували, що в неділю, 24-го квітня, в залі Українського Народного Дому в Ірвінгтоні, Н.Дж. в год. 6-ій увечері відбудеться концерт визначних учнів, які навчаються у філіях УМІ в Ню Йорку, Нюарку та Ірвінгтоні. В концерті візьме участь 15 учнів згаданих філій та смичковий ансамбль УМІ.

Щодо відзначення 25-ліття існування Українського Музичного Інституту Америки, то Управа УМІ незабаром подасть ближчі інформації про різні концерти та інші імпрези, які розпочнуться осінню 1977-го року.

Гості поінформували, що тепер існує 13 філій УМІ в різних місцевостях ЗСА та що в них навчаються не тільки діти-українці, але рівнож не-українці, бо переконалися про високий рівень навчання та про педагогічні вмілості викладачів УМІ.

Виринула теж думка відновити конкурси на українські твори, як теж конкурси на виконання нашої музичної клясики. Підкреслено, що одним з головніших завдань УМІ є плекати і поширювати тут в Америці українську клясичну музику, і то не тільки композиторів минулих віків, але твори сучасних українських композиторів, які перебувають поза межами Батьківщини, як рівнож тих, які живуть в Україні, але серйозні музичні твори яких Москва з розмислом не видає, бажаючи обмежити українську культуру до фольклору. Відзначування 25-річчя існування Українського Музичного Інституту дадуть добру нагоду виконати це завдання.

ФРАНЦІЯ НА ПОРОЗІ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сить. Це чиста спекуляція. І коли взяти до уваги, що від минулого року ціна картоплі зросла на 200 відсотків, то це один з безлічі малий приклад нездарности режиму розв'язувати найпростіші справи в площині соціяльних потреб. Саме тієї безсильности, до якої признався Президент: особисті інтереси паралізують всякий проєкт реформ. А коли грунтовні реформи пропонує опозиція, то хто буде за наявним режимом і проти опозиції?

Ми почали від загрозливости ситуації. І можна лише додати, що сьогодні майже вся преса погодилася — з приємністю, чи без, — що опозиція переможе в майбутніх законодавчих виборах. А все ж ...

А все ж не ліві(я автор цих рядків)надіються на те, що режим у Франції таки не зміниться,не зважаючи на те, що—як виглядає — і американські офіційні чинники вірять у те,що не комуністи соціялістів,а соціялісти комуністів опанують і реформи не знищать у Франції демократії. На чому можна спирати ці надії?

Найперше на тому, що французи не менш консервативні як англійці. Саме та любов до стабільности, про яку була мова вище, може довести до того, що у парляментарних виборах французи голосуватимуть дещо інакше, як у муніципальних. Вони бо народ політично грамотний і вміють розрізняти основні ставки гри.Муніципальні вибори могли дати лівим 53 відсотки, а леґіслятивні можуть дати знову лише 49 відсотків...

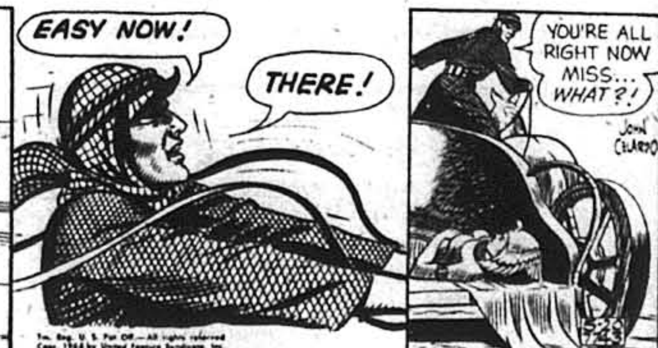
Тим більше, що комуністи „також не дурні". Вони врятували режим Де Голя в 1968р., здаючи собі справу, що захоплення влади без основних підстав для цього може закінчитися громадянською війною, яка принесла б їм тільки масакру й кінець будь-якого майбутнього. І тепер, коли ліві переможуть, то також десь на 51 відсоток, а з такою більшістю правити країною їм не буде легше, як сьогодні Жіскар д'Естенові...

Тим більше, що від 1973 року, коли була проголошена „спільна ліва програма", багато чого змінилося. Тоді у Франції взагалі не було безробіття. Тоді торговельний баланс Франції був виразно позитивний. Сьогодні число безробітних перейшло мільйон, торговельний баланс — важко негативний. Тоді можна було обіцяти всі надвишки віддати на поліпшення долі безробітних, яких не було, або соціяльно покривджених. Сьогодні, при негативному балансі, коли колишні надвишки йдуть до кишені арабських шейків, або продуцентів какао, кави й промислових сирівців, годі дотримати даних тоді обіцянок. Сьогодні треба було б „адмініструвати кризу". Чи дуже цього хочеться лівим?

Отже, розрахунок може бути не на чудо, а на небажання лівих брати в руки розвалену господарку країни...Слабий це розрахунок, але таки розрахунок.

ТАРЗАН, Ч. 7743. Тарзан стримує коней

Напружившись, Тарзан старається стримати гальпуючих коней...

Спокійно!... Ось, так!

Все гаразд, панно... Що сталося?!